

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklaka

«F. K. Gökay, Türk kızlarının, eski Romalı kıyafetine girerek, Efes'te turistlere şarap dağıtma-
larına razı olmadı.» —Gazeteler—

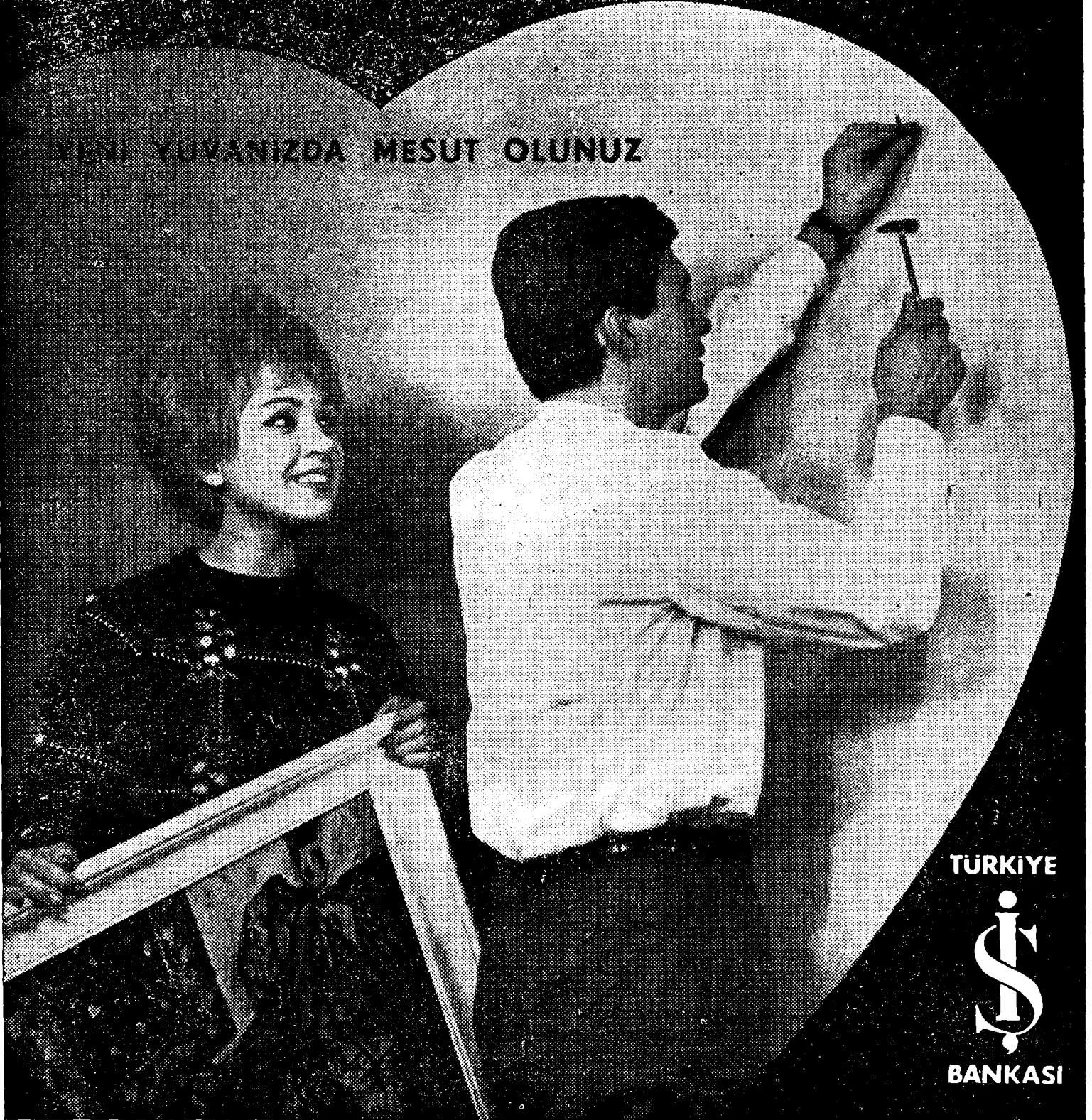
Gökay — Ayra ım buuuz!.. Hararet söndürüyor!..

N. K. Gökay

BÜYÜK YAZ ÇEKİLİŞİNDE

40 APARTMAN DAİRESİ

YENİ YUVANIZDA MESUT OLUNUZ

TÜRKİYE

BANKASI

(Faal: 2213—75)

Ak b a b a

Böyle bakan olmaz!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli,
Orhan Kemal, Rifat
İlgaz, Naci Sadullah,
İlhan Selçuk, Selâmi
Yurdatap, Nîmet Arzık,
Necdet Rüştü, Şemsi
Belli, Salâhattin Kutlu,
Burhan Esen, Kenan
Akıncı, Reşit Aşçıoğlu,
Vedat Saygel.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramîs Ay-
dınlık, Ergin Ortaç,
Gülden Ortaç, Kudret
Sinan.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan
Selçuk, Nihar Tüblek,
Cafer Zorlu, Mehmet
Polat, Semih Balcıoğlu,
Mim Uykusuz, Zeki Bey-
ner, Burhan Solukçu,
Şadi Dinççağ, Mustık,

©

Yazı işlerini fiilen
idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı
yer :
Ak b a b a Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı
50, Altı aylığı 25 lira.
Yabancı memleketlere
yıllığı 100, altı aylığı 50
lira. Uçakla gönderil-
mesi istenen aboneler-
den uçak masrafı ayrı-
ca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer
caddesi, No. 8-10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FİATİ :

Kapak içi, santimi 20 li-
ra, iç sayfalar 30 lira-
dır.

30 Nisan 1964

Cilt : 6 — Sayı : 18

YIL : 42

©

Bu gazete Basın ahlâk
yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

BİR bakıma, İngiltere,
Türkiye'nin kader sah-
nesinde hâlâ baş rolü oynayan
bir devlettir. Amerika'nın
kalbine giden yol bile Lond-
ra'dan geçer.

Biz bu İngiltere'yi, aylarca
büyükelçisiz bıraktık. Hem de
centilmenler diyarında kaba-
lık eden bir elçi yüzünden!

Şimdi lütfen söyleyiniz: ne-
zakat dengesi böylesine ak-
sak bir adam, iş başında ol-
saydı, biz, Londra'da elçimiz
var mı diyecektik?

Birleşmiş Milletlerde, sayın
Menemencioğlu'nun o üstün
tartışmasından önceki keke-
me savunmamızdan da anla-
şılıyor ki, dışişleri kadromuz,
omuzlarına ağır sorumluluk-
lar çöken devlet büyüklerini
acı acı düşündürecek bir dü-
zeyde, daha doğrusu bir dü-
zeysizliktedir.

Londra gibi, böylesine öne-
mi olan bir yere, ancak, Çör-
çil'le eşit konuşan Rauf Or-
bay gibi, Fethi Okyar gibi bü-
yük çapta adamlar gönderile-
bilirdi.

Hiç kimse bana: «Birkaç
örnek isim saysana» diyemez.
Kırkbir yıllık Cumhuriyet
idaresinde devlet adamı yetiş-
tirmek ödevi benim değildir!

İşte sayın Feridun Cemal
Erkin böyle bir kadronun
böyle bir bakanı oldu.

Onun gözü önünde geçmiş
bu muaşeret kabalığını, keşke
bakanlığın tek kusuru saya-
bilseydik!

Cento ittifakını unutarak
Hindistan'a silâh satışından
uğradığımız kardeş Pakis-
tan'ın haklı sitemi, Dışişleri
Bakanını — ittifaklarımız ve
dostluklarımız konusunda —
bir hafıza testinden geçirme-
yi düşündürecek kadar acı-
dır!

Sayın Feridun Cemal'in,
Londra konferansından, al-
nında bir defnesi eksik dö-
nüşüne gelince: Bütün iyi ni-
yetlerimizi ve iyimserlikleri-
mizi huwardaca harcadığımız
halde, bir türlü başarılı bir
seyahat saymak yolunu bula-
madık.

Meşruluğunu kaybetmiş çe-
te başı Makarios'u devlet baş-
kanı diye kabul etmeği ve
kanlı bir hayduttan can ve
mal emniyeti istemeyi, han-
gi başarılı, hattâ başarısız
politikaya sığdırabilirsiniz?

Feridun Cemal beyin bu
bön mantığıdır ki, şimdi sa-
yın İnönü'yü, bir haçlı keatle

«Ekselâns» diye nota yazmak
zorunda bırakıyor!

Bir ara, Sovyet Rusya'ya
Makarios'un koruyucusu gös-
teren, kaynağı meçhul, mak-
satlı haberler etrafı sisleyin-
ce, Dışişleri Bakanımızın ilk
tepkisi, isterik bir öfkeyle,
Moskova'ya yapacağı ziyareti
iptal ettiğini açıklamak oldu.

Siyasi haysiyetimizin orta-
ya atıldığı böyle bir sınır sa-
vaşında, Hariciye Vekilinin
vazifesi, kararlaştırılmış bir ziya-
ret programını bozmak değil,
böyle bir ziyaret olmasa bile,
olması için yol aramaktır.

Kısa bir süre sonra, Mos-
kova'dan gelen yeni haberler,
Sovyet Rusya'nın bize hak
verdiğini bildirince, Feridun
bey, gururu gerdan gerdan
katmerleşerek, yine diploma-
si edebiyatının yağırgayacağı
bir dille «Rusya gevsemeye
başladı» dedi. Bu yivşik de-
mecin, akli başında bir devlet
adamı ağzında alacağı cümle

yapısı da şudur: «Nihayet,
büyük komşumuz da hakikat-
leri görmeye başladı.»

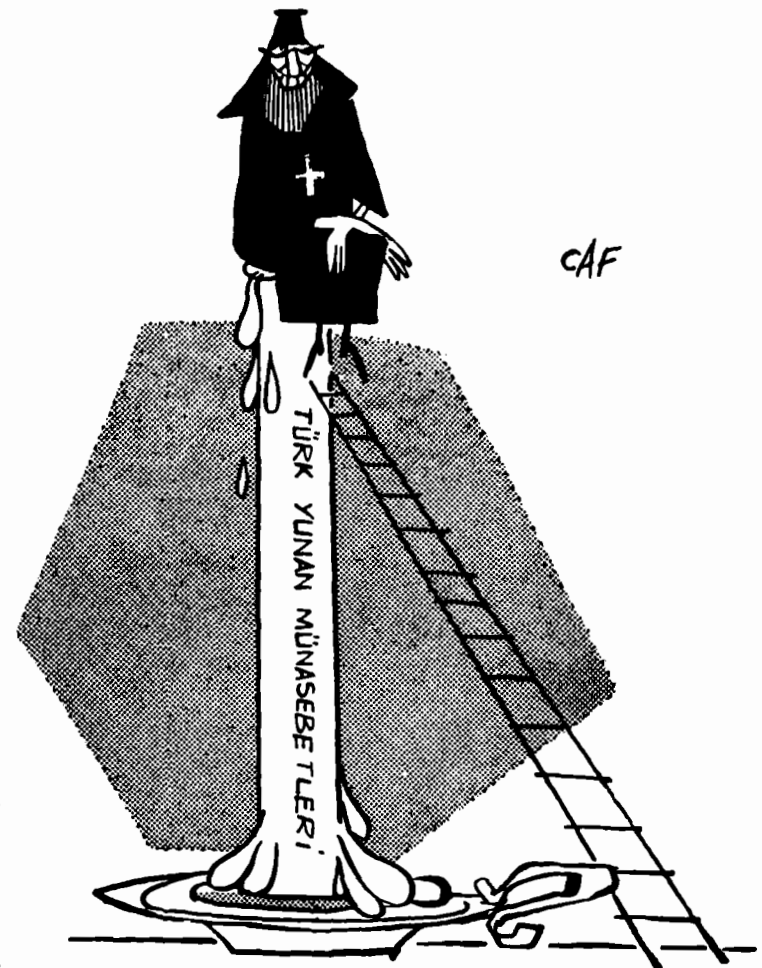
Galiba 123 devletin kültür
ve politika itibarını sergile-
yen Cenevre konferansında
ise, sesimizin hiçbir yankısı-
nı duymadık.

Abdülhasır'ın Maliye Baka-
nını Konferans Başkanlığına
seçen ünlü devlet adamları,
yirmiyi aşkın başkan yardımc-
ıları arasında bile bize bir
sandalya vermemişlerdir.

On yıllık bir «Vur patlasın,
çal oynasın» devrinin bütün
çöküntülerini omuzlarına yük-
lenen sayın İnönü'yü, bir de
kendi başarısızlıklarını yük-
leyenlerden kurtarmalıyız. Bu
memleketin vicdanlı aydınlar
kadrosunda, ona bağlılıkla
hizmet edecek, tecrübelerin
ateş çemberinden geçmiş, bil-
gili insanlar, uyanık insanlar
yok değildir.

Yusuf Ziya ORTAÇ

**İnönü: «Türk - Yunan münasebetleri karanlık bir isti-
kamete yöneldi» dedi.**

Mum söndü!

Sayın yazarçığım,
«Heraklit» için «felsefe bilimin babası» derler. Hoş, Sokrat için, Eflâtun için de öyle dediklerine göre, bu felsefe bilimi de bir bakıma «Ödipis»in meşhur piçine benziyor demek: Zira kaç babası olduğu belli değil bu mübarekin de!

Biz gelelim «Heraklit» babaya.. Benim bir kitapta okuduğuma göre, bizim «Milâs» da doğmuş olan bu zat, kendisine her söylenilene gülmesiyle meşhurmüş...

Bu yüzden, etrafındakiler adamı sapık saymışlar..

Hekimlik biliminin babası sayılan «Hipokrat» da o sırada, bizim «Bodrum»un karşısındaki «Stanköy» adasında oturuyor.

Almışlar «Heraklit»i götürmüşler Hipokrata:

— Bu herif deli, demişler, biz ne desek gülüyor!..

Hipokrat, kendisine deli diye götürülen adamla başbaşa kalıp uzun uzun konuştuğundan sonra sokak kapısına kadar götürüp, büyük bir saygı ile uğurlamış. Onu kendisine götürülenlere de:

— Bre sersember, demiş, akıl tahtaları noksan olanlar asıl sizlersiniz. Adama gerçek diye sabah akşam öyle saçmalar yumurtlamışsınız ki, sizlere biçare halinize gülmekten başka verecek cevap bulamamış. Gidin, o mübarek adamın deli diye ipe vurduğunuz ellerini öpün! Ben bu dünyadaki bütün tanıdıklarım arasında, insan oğlunun ondan akıllısını görmedim!..

Ben, felsefenin babası, oğlu, kayını, bacanağı filân değil, çömez bile olmadığım halde, tıpkı o Heraklitinkine eşit bir derde tutuldum, sayın yazarçığım.

Gülüyorum!..

Biliyorum: şimdi sen: fena mı ayol, diyeceksin, gülmek fena mı? Dertleri başlarından aşkın insancıkları bir nebzecek güldürebilmek için neler çektiğimizi bir biz biliriz, bir de Allah bilir...

Herkes biraz gülebilmek için can atarken sen gülmeyi bir dert mi sayıyorsun?

Şayet senin bu şaşılacak şikâyetini duymuş olsaydı, «Heraklit» gülmekten kaskatı kalırdı sanırım!

Fakat bunları söylersen inan ki beni çok haksız yere paylamış olursun sayın yazarçığım...

Zira benim gülmem, senin bildiğin o hoş gülmelere hiç benzemiyor.

KRALDAN MEKTUP

naci
Sadullah

Fıtık hastalığına benzer tuhaf bir gıdık hastalığı benimkisi!

Ben gülüyorum da, zaman zaman beni, tıpkı hapsirik, hıçkırık gibi gülmek tutuyor!.. Hem de pek fena zamanda, ve de pek fena tutuyor sayın yazarçığım...

Ben «Heraklit» gibi saçma sözlere değil de, inadına her sefer en münasebetsiz zamanda karşımda peydahlanan bir komik hayale gülüyorum sayın yazarçığım!..

Bak, bak, bak... Mübarek, şimdi de gözlerimin önüne geldi... Ya, ya... Yazamıyorum... Dur, dur, dur, yazamıyorum... Katılacağım!..

Şimdi müsaadenle, evvelâ sana, derdimin hikâyesinde lâzım olacağı kadar kendimi tanıttım.

Ben, Türkiye'nin en tanınmış futbolcularından birisiyim sayın yazarçığım.

Adımı açıklasam, hemen tanıyacaktı: Zira senin de vaktiyle az çok top oynadığını, bu yüzden zaman zaman «Mithatpaşa»yı ziyarete geldiğini bir çok yazılarından biliyorum.

Kaldı ki, benim adımla, bu işlerle senin kadar ilgilenmemiş olanlar bile duymuşlardır.

Zira biliyorsun: gazetelerde, radyolarda, berber dükkânlarında, kahvelerde, gaziolarda ve daha bilmem nerelerde, devlet başkanlarının adlarından çok bizlerin isimlerimiz geçer...

Fakat ben mahzurlu gördüğüm için, sana, bildiğinden emin bulunduğum adımla açıklamıyacağım. Korkum, gericilerden..

Galiba her yerde olduğu gibi, o mübarekler, bizim kulüpte de çoğunlukta!..

Şayet yazdıklarımı adımla birlikte açıklayıverirsen, beni sade takımdan değil, kulüpten de atarlar. Bu tehlikeyi önlemek için, mektubun altına: «Gol Kralı» diye uydurma bir imza atacağım. Şayet asıl gol kralına musallat olurlarsa, varsın başının çaresini oncağız düşünsün..

Vaktile, ben top peşinde koştukça:

— Oğlum, ayağını bırak ta, kafanı işlet: bir tekme ile yıkılacak saltanata bel bağlanır mı? Diyen pedere kulak asmadı.

ğım için şimdi bin kere pişmanım ama, çoktaaan iş işten geçti..

Tadını tatmış bulunduğum için, futbol oyununun kumara benzediğini iyi bilirsin:

Kaldı ki, bu oyun şimdi, sizin zamanınızda olamadığı derecede lezzetli ve her bakımdan kazançlı bir kumara döndü:

Görüyorsunuz: oyunu iyi oynayan, her transfer mevsiminde bir kulübün restini alıyor!

Uzatmıyalım sayın yazarçığım: artık bir geçim mesleği edindiğimiz bu işte biraz yükselebilmek için bitiremediğimiz mektepteyken hocalardan koparamadığımız notu şimdi üzer, beşer yıldız halinde gazetelerin spor yazarlarından bekliyoruz...

Gel gör ki, pek fena tutulduğum o münasebetsiz gülme derdi, beni nerede ise bu işimden de edecek:

Hani o, o mübarek hayal yok mu? Bak, bak, bak: Şimdi yine karşımda.. Sakallara bak!.. Bem-beyaz... Beline kadar!.. Dur, dur, dur... Katılacağım sayın üstad..

Benim bu gıdık illetine tutuluşuma, bu sezonun başında kulüpte yapılan bir toplantı sebep oldu..

O gün, bizim başkan hepimize: — Yarın sabah saat dokuzda burada bulunacaksınız.. Hep birlikte Eyüp Sultan hazretlerini ziyarete gideceğiz!.. Dedi.

Sen belki şaşacaksın ama, takım arkadaşları arasında, Eyüp Sultan hazretleri ile bizim iş arasında hiçbir ilgi bulamayan yalnız ben oldum.

Söylemesi belki ayıp ama, ben Allaha inanırım da evliyalara hiç metelik vermem!

Çocukluğumda babadan aldığım din terbiyesi bu benim...

Onun: «Evlâdım, İslâmiyet, Allahla kul arasında hiçbir elçi kabul etmeyen tek dindir!» Diyen o her zaman inandığım kalın, yumuşak, ses şimdi bile kuşağımdadır. Hem, bir futbol oyununda, bir evliyanın bize nasıl bir hayrı dokunacak a sayın yazarçığım?

Ben o gece yatağımda uyumadan evvel bunları düşünce düşünce karar verdim: O ziyarete gitmeyip, sonradan bir mazaret uyduracaktım...

O günden evvel evliya dedikleri zaman aklıma hep İbnürre-fik Ahmed Nuri Beyin bir piyesinde, cahillere yatır türbesi diye yutturulan eşek mezarı gelirdi...

O gece, uykuya dalıp giderken, o piyesi hatırlayıp epeyce gülmüştüm.

Fakat bana ne olduysa, işte o gece öylece daldığım uykuda gördüğüm rüyada oldu..

Rüyamda, reis önde, takım arkada, Eyüp Sultan hazretlerini ziyarete gittik.. Orada keseceğimiz besli koyunu kaptanımız çekiyordu..

Ben, ona baktıkça içimden:

— Şunu kesip de bize yedir-seler, evliya hazretlerinin him-metinden daha iyi gelir!.. Diyordum.

Rüya bu ya: bizim sanduka etrafına dizilişimizden biraz sonra, bir de baktık ki, evliya hazretleri, kapağı bir kenara itip, ortamında ayağa kalkıverdi...

Boyu üç metreden uzun bir insan.. Başında çocuk şiltesinden büyük, yemyeşil, kocaman bir sarık...

Noel babayı köse saydıracak kadar uzun, beyaz sakallar... Ayaklarını göstermeyecek kadar uzun bir de yemyeşil cübbe ki, evliya hazretlerine âdeta bir dev heybeti veriyor..

Hazret, heybetile mütenasip kalınlıkta bir sesle:

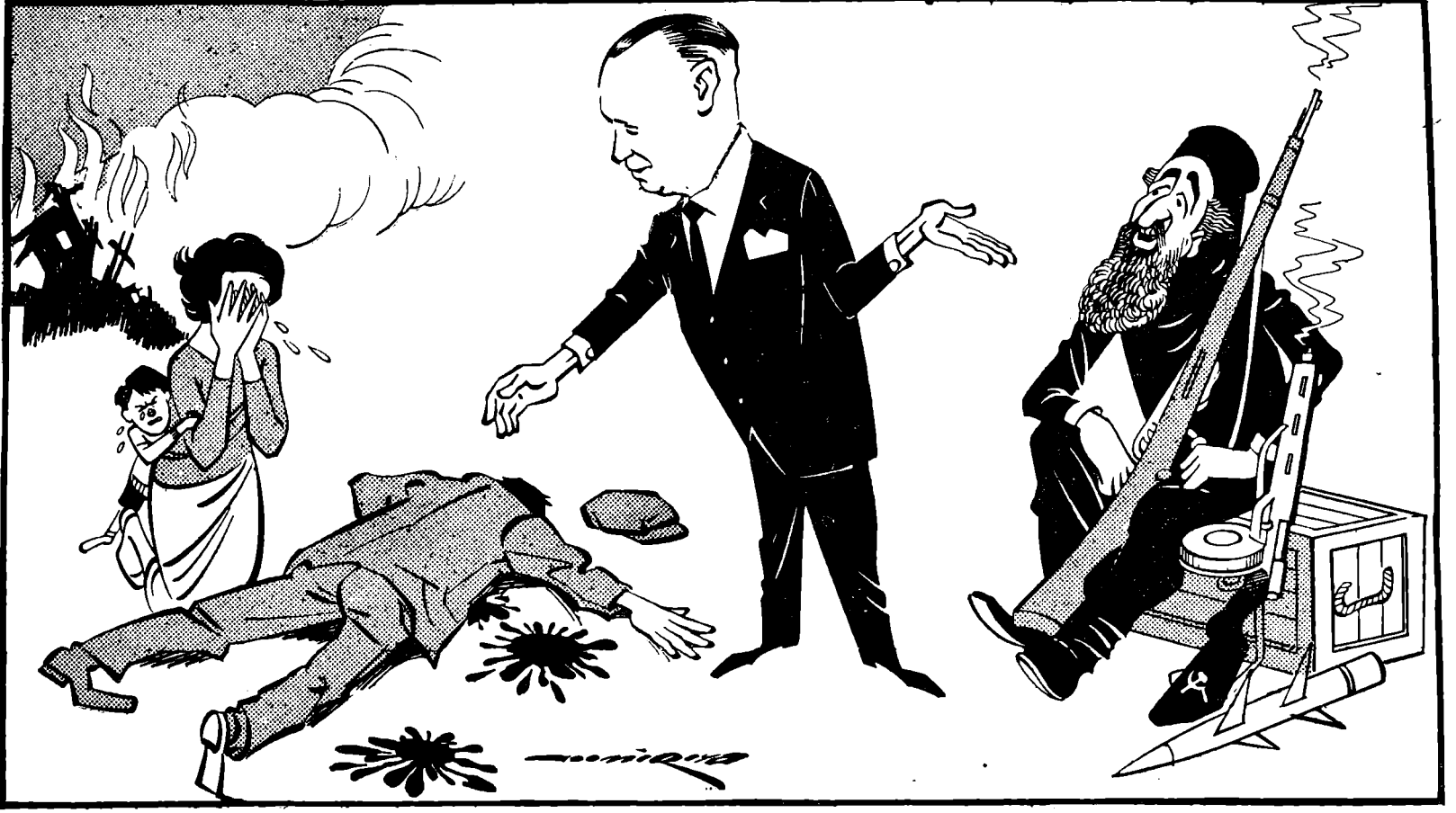
— Hoş geldiniz çocuklar: söyleyin bakalım, muradınız nedir?.. Diye sordu..

Başkanımız: — Sayenizde şampiyon olmak

Yersiz kalan turistler karakollarda yatırılacak. — Gazeteler —

— Maalesef hiç yerimiz yok, bir de karşıya bakıverin!

Arabulucu — Haydi, kalk ta aranızı bulayım!..

efedim!. Deyince, evliya hazretleri tıpkı beline varan sakalları gibi gür ve beyaz olan kaşlarını çatıverdi:

— O, da ne demek? Bizim sağlığımızda öyle bir şey yoktu!

Dili tutulur gibi olan başkan, kekeleye kekeleye cevap verdi:

— Şampiyon demek, ligdeki bütün takımlardan fazla puan almak demek e, e, e, evliya hazretleri!..

Ondan sonra başkanımızla evliya hazretleri arasındaki konuşma şu biçim sürdü:

— Şimdi iş büsbütün karıştı çocuklar... «lik» ne demek? O «Puan» dediğiniz nedir ki?

— Lik... Lik işte... Puan da puan!..

— Canım efendim, size göre malûm ama, ben o dilden ne anlarım?. Bizim zamanımızın lûgatında ne o «lik» lâfı, ne de o «puan» sözü yoktu ki..

— Biz size malûm olmuştur sanıyorduk...

— Estağfurullah deyin... Estağfurullah deyin... Biz evliya olduksa, abdal olmadık ya? «lik» bize neden malûm olacaktı? Hem adını bile bilmediğim bir işte benim size nasıl bir hayrım dokunabilir?

— Siz isterseniz, bize karşı takımdan fazla gol attırırsınız evliya hazretleri!..

— Karşı takım ne demek? Gol ne kelime?

— Karşı takım, işte böyle bizim gibi bir takım evliya hazretleri!.. Ancak onların formaları başka.

— Siz onlarla din kardeşi değilsiniz?

— Elhamdülillâh hep müslümanız ve de Türküz evliya hazretleri!.. Şu var ki, onlarla kulüp lerimiz ayrı!..

— Kulüp de ne demek olu-

yor?. Hiç din kardeşlerinin camiden gayri buluşma yeri olur mu? Geçenlerde burada bana bir de «parti» lâfı etmişlerdi.. Belli ki siz, kulüplerden gayri bir de partilere bölünmüşünüz... Onların işleri «oy»la bitti-yordu. Sizin işiniz de «gol»le dönüyor demek... Fakat bilmem ki, «oy» alıp «gol» atarak İslâm ümmetinin birbirini kırması ya-kışık alır mı?..

— Biz kardeşçe çarpışıyoruz evliya hazretleri!..

— Nasıl kardeşçe?. Nasıl kardeşçe?.. Sizin çarpışmalarınızda, onların çatışmalarında kopan kıyametlerin gürültüsü ta bizim buralardan duyuluyor... Şamar şakırtısı, tekme takırtısı dinlemekten kulaklarımızın zarı zedelendi... Kardeşçe çatışma öyle mi olur?. Ben böyle münasebetsiz işlerde hiçbir tarafı destekleyemem...

— Ne olur evliya hazretleri: iki gol?..

— Atamam...

— Bari öbür takım aleyhine hakemin biraz basiretini bağlasanız?

— Bağlayamam...

— Onlar da, Müslüman evlâdı!..

Evliya hazretleri Nuh deyip peygamber demeyince bizim takım pek fena yattı sayın yazar-cığım.

Baktım, o genel mâneviyat çöküntüsü içinde sahaya çıksak, top ayaklarımıza kurşun bir güllenden daha ağır gelecek... Ne yapsam diye düşünürken, aklıma, evliya hazretlerinin de -Evliya olmadan evvel- bir insan olduğu geldi... Onun evliya olduktan sonra, biz insanlara ait bütün duyguları değişmiş bulunsa bile, kıskançlığı büsbütün korumuş olamaz diye düşündüm. Ve

tam sandukasına gireceği sırada, her şeyi göze alarak:

— Durun... Durun evliya hazretleri! Diye haykırdım.

Evliyanınkilerle birlikte, bütün takımın gözü benim üstüme çevrildi.

Evliya hazretleri:

— Ne var?.. Deyip çekilmekten vazgeçerek doğrulunca:

— Şayet, dedim, yarın öteki takım bize galip gelirse, siz çok küçük düşersiniz evliya hazretleri!..

Evliya hazretleri, kalın kaşlarını yeniden çatı:

— Neden küçük düşecek mişim?

— Çünkü öteki takım, gol dilenmek için «Tellibaba» hazretlerini ziyarete gitti... Gazetelerde yazdığı için, bunu duymayan da kalmadı.. Şayet yarın biz yenilsek, herkes:

— «Filanca takım falanca takıma mağlûp oldu!» Demez. «Tellibaba hazretlerinin nefesi, Eyüp Sultan hazretlerinin nefesinden kuvvetli çıktı!» Der!..

— Tellibaba ha?.. Diye uzun sakallarını sıvazlayarak düşünceye varan evliya hazretlerinin mübarek gözlerinde beliren ırlıtıda, uyanmasını beklediğim duyguyu şıp diye tanıyıverdim: Bir kere Tellibabayı şiddetle kıskandıktan sonra, evliya hazretleri bizim takım için artık elinden gelebilecek her şeyi yapacaktı. Nitekim, pek fazla düşünmeden:

— Siz kaç gol lâzım?. Diye sordu.

Ben avarajı da hesaplayıp hemen cevap verdim:

— Dört gol evliya hazretleri! — Pekâlâ.. O goller atılacak yarın.. Ben aranızda olacağım..

Bunu bilip güvenle oynayın!..

Ve evliya hazretleri, bunu söy-

ledikten sonra, yerine çabucak çekiliverdi!

Ben rüyamda: «maça az kaldığı için, herhalde kampa girmiş olacak!..» Diye düşündüm.

Biz ertesi günü maça, Eyüp Sultan hazretlerini sahiden ziyarete gitmiş, arkadaşlarla çıktık.

Dört sıfır kaybettiğimiz o maçta en fena oynayan ben oldum.

Beni, o rüyanın kırbaçladığı muhayyelem mahvetti sayın yazar-cığım!..

Sahada, tam topa çıkacağım: bir de bakıyorum, karşımda evliya hazretleri: bacaklarında futbol donu, sırtında bizim takımın forması... Bermbeyaz sakallar rüzgârda... Gol atıp Tellibabaya galip geleceğim diye oradan oraya koşuyor!

Bak, bak, bak... Şimdi yine geldi gözlerimin önüne...

Dur, dur, dur.. Gülmekten bayılacağım.. Ooh.. Aman.. Aman... İşte o gün bugün, bütün maçlarda hep böyle oluyorum sayın yazar-cığım!..

Tam topa vuracağım sırada, Eyüp Sultan hazretleri, o anladığım kıyafette karşıma dikilip: — «Pas!..» Demiyor mu?

Haydi gel de gülme bakalım? Gel de yere yatıp kahkahalarla tepinme bakalım?

Ne dersin sayın yazar-cığım, acaba evliya hazretleri kerametine inanmadığımı bildiği için mi? Bu oyunu oynuyor bana?..

Ne yapsam?. İki koyun alıp türbesine giderek tarziye mi versem?..

Ben sana ne diyeyim a evlâdım? Madem ki derdin evliya-dan gelmiş, sen onun dermanını da yine o yoldan ara.. Git kendini bir pabucu büyüğe okut!..

Naci Sadullah Daniş

PAZARTESİ :

Bir eşek uçakla Almanya'ya gitmiş. Lisa eşeğin adı... Gazetelerde resmi de var. Gerçekten güzel hayvan. Bilet parası tam 6850 lira tutmuş. Oysa sahibi 250 liraya satın almış Lisa'yı...

Eşek ve eşeklik üstüne o kadar çok hikâye var ki, saymakla tükenmez. Ama uçan eşeği ilk defa duyuyoruz. Çocukluğumuzda bir oyun vardı. Herkes işaret parmağını masanın üstüne koyardı. Ebe, başlardı:

— Uçtu uçtu, leylek uçtu...

Parmaklar hep birden kaldırdı.

— Uçtu uçtu, karga uçtu...

Parmaklar hep birden kaldırdı.

— Uçtu uçtu sinek uçtu...

Parmaklar hep birden kaldırdı.

— Uçtu uçtu, eşek uçtu...

Ve kim parmağını kaldırırsa yanardı.

Eşeğin uçtuğunu gazetelerde okuduktan sonra «uçtu uçtu» oyununda, bazı oyuncular, eşeklerin de uçtuğunu savunarak tartışmaya girişebilirler. Çünkü şimdiye kadar bildiğimize göre eşekler uçmaz, ama yükselirlerdi.

Bu bakımdan ne uçağın pilotları bir eşeği göklere çıkardıkları için gecenin karanlığı... (Çünkü nice eşekleri her gün göklere çıkarıyoruz). Ne de uçağın güzelim hostesleri de bir eşeğe hizmet ettikleri için üzülüyorlar... (Çünkü nice güzeller her gün nice eşeklere hizmet ediyorlar).

SALI :

Havaların ısınması üzerine sinek ve sivrisinekle mücadele için şimdiden tedbirlere geçilmiş. Bu mücadeleden hiçbir sonuç alınamayacağı her vatandaş gibi çok iyi bilerek; ama gene de nezaketen, mücadele edenlere başarılar dileriz.

Dileriz... Çünkü ne karasineği severiz, ne de sivrisineği... Sivrisineğin vızıltısı bize vız gelmez, karasinek de mide bulandırır. Birisi gece vakti uyutmaz, öteki öğle vakti... Sanki yirmi dört saatimizi paylaşmışlardır. Sivrisinek:

— Geceler benim... der.

Karasinek:

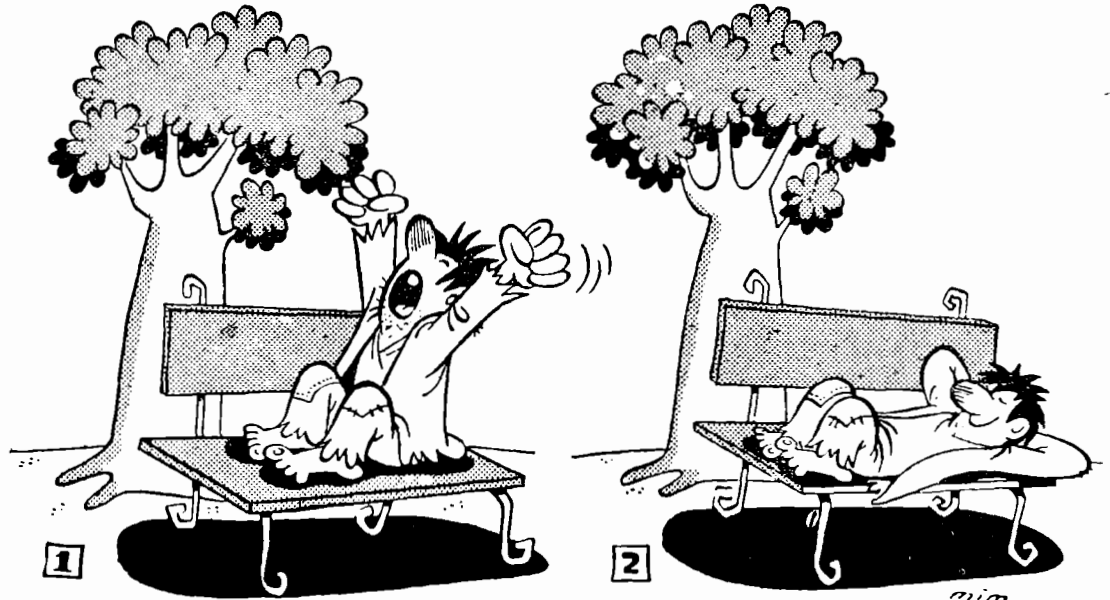
— Gündüzler benim... der.

Ve eninde sonunda yazın en güzel takvim yapraklarını bu küçük hayvanların sıkıntısıyla buruşturur buruşturur atarız.

Bu arada yeni bir şey de öğrendik gazete haberlerinden... İstanbul'da bir «Sinek Mucadele Müdürlüğü» varmış.

İşte bu olmadı!.. Bütün zaaten açık verdiği şu zamanda ayrıca bir «Sinek Mucadele Müdürlüğü» kurulmasına adıyla sanıyla israf edilir. Bizde sinekle mücadele etmeyen hangi müdürlük var? Söyley misiniz lütfen!

Söyleyemezsiniz elbet, bütün dairelerde memurlar sinek avlarken haklarını yemeğe diliniz varmaz. Şu «Sinek Mucadele Müdürlüğü» de ne oluyor Allah'a şükür?

«Aylaklığa paydos!» Haftası başladı Ve bitti!..

ÇARŞAMBA :

Gözünüz aydın, gözümüz aydın, daha doğrusu erkeklerin gözü aydın... Neden? Niçin?

Çünkü 1964 plâj modası açıklandı. Ve temel politikası anıltıldı... Bir cümleyle:

— Bu yaz mayolar daha da cüretkâr olacaklar... mış.

Bu ne demek? Şu demek: Mayolar «minimum» doğru bir adım daha atacaklar. Göğüslerde güneş gözlüğü büyüklüğünde iki daire, aşağıda muska büyüklüğünde bir üçken... Oldu size bir mayo!

Ve mayolar cüreti artırdıkça, kadınlar, kadınlar cüreti artırdıkça erkekler cüreti artıracaklar. Falekten bir yaz daha çalmak için yeter de artar bu karışıklık cüret çok insana...

Peki... Her şey çok iyi, çok güzel... Ama akla bir soru takılıyor: Bu mayolar küçüle küçüle, işin sonu neye varacak?

Onu bilemeyiz, fakat güzel vücutlu kadınlar için en münasip mayo şöyle tarif ediliyor:

— Güzel bir mayo tel örgü gibidir; araziye muhafaza eder, ama manzarayı örtmez.

PERŞEMBE :

Amerikanın ünlü Gallup Enstitüsü bir anket yapmış. Bu Gallup Enstitüsünü bilirsiniz, halkın nabzını yoklamak için kurul-

muştur. Ara sıra Amerikalıların «neler için neler düşündüğünü» Gallup'dan öğreniriz.

Enstitünün verdiği sonuçlara göre halk politikayı, politikacılardan daha iyi biliyor ve daha iyi anlıyormuş. Politikacılar ise bu işten hiçbir şey çıkmıyorlarmış.

Doğrudur ama, politikacıların da halktan fazla bildikleri birşeyler vardır elbet... Yoksa memleketin başına nasıl geçecekler?

Bir kere nutuk atmasını, adam tavlmasını, yalan söylemesini, kandırmasını, akla hayale sığmayacak vaadlerde bulunmasını, el sıkmasını, dalkavukluk etmesini, dolap çevirmesini ve daha birçok şeyi halktan çok daha iyi bilmesi gerekir politikacının... Bütün bunları bildikten sonra politikadan anlamasına zaten lüzum yok!

Bir kere koltuğa oturduktan sonra da en büyük vazifesi başlar politikacının... O da bizzat kendi ağzından şöyle tarif edilmiştir:

— Politika, halkı memleket idaresine karıştırmamak sanatıdır.

— Politika oy toplamak sanatıdır.

Bu ikisi bir araya geldi mi de siz sonundan hayır bekleyin. Dünyanın işleri neden böyle arapsaçı sanıyorsunuz!

CUMA :

Amerikalı bir hukukçu Türkiye'ye incelemeler yapmak için gelmiş. Yolda rastladığını çevirip soruyor adam:

— En büyük arzunuz nedir diye...

Bizimkiler önce adanmış Hızır cinsinden sanmışlar, ama bakmışlar ki sivri-akıllı bir Amerikalıdır. Cevaplar verilmiş, düzenlenmiş, toplanmış... Ve sonunda vatandaşlarımızın yüzde sekseminin «Dayalı döşeli bir kat» istediği meydana çıkmış.

Ne dersiniz bu işe?

Kat istiyoruz demek hepimiz. Gözlerimizin önünde uçan, yüreğimizi dolduran dilek kat'lanmak...

Ama nasıl katlanmak?

Yokluğa, darlığa sıkıntıya çaresizliğe, hastalığa parasızlığa, yersizliğe, katsızlığa katlanmak değil...

Sahiden katlanmak.

Hayat yollarında iki büküm olmuştur katlanmak istemele-ri, kelime oyunu da olsa acı geliyor insana...

CUMARTESİ :

Eminöndeki Otopark bir vatandaşla yıllığı dört yüz bin liraya kiralanmış. Vatandaş müthiş bir adam. Gazetecilere önce poz, sonra da demeç verip demiş ki:

— Kazancımın yüzde onunu Fenerbahçe'ye bırakacağım. Ben daima ilhamımı Atatürk'ten aldım. Ve her girdiğim işte başarıya ulaştım.

Breh, breh, breh...

Demek Atatürkçülük artık Otopark ticaretine de karıştırılmaya başlandı. A üstadım! eni sonu bir toprak arsaya bir sürü araba, sabah gelecek, akşam gidecek, alacaksın her birinden birer ikişer lira... Atatürk'ün adını burada ne işi var?

Otopark işine karşışa karşışa milyon Fordun adı karıştırdı. Ama Ford gibi, şu işleri bu kadar geliştirip otomobili harcı-âlem yapanlar bile bizim araba kâhyalığında milli duygularımıza başvurmamızı bir türlü anlayamazlar. Akılları almaz... Onların akılları makine icat edip, sanayiini kurup, çoğaltıp satıp, memleketi döviz getirmeğe yarıyor. Bizim aklımız da durduğu yerde o arabadan para kazanıp övünmeğe...

PAZAR

Eşek hikâyesine doyum olmaz. Ben de eşekle başladığım yedi günü yine eşekle bitireceğim:

Eşeğin sahibi -o da eşeği kadar sevimli bir Alman- burada gece klübünde çalışan bir muzıkacıymış. Sevgili eşeği hakkında büyük hayalleri, tatlı düşünceleri var:

Eşeğimi Almanya'da sanat okula vereceğim, müzik ve dans dersleri alacak, sahneye çıkacak, alkışlar toplayacak, diyor...

Eşeklerimiz için sahne, mikrofona alkış yabancı oldukları şey değildi. Hatta geçenlerde bunlardan bir tanesi Güzel Sanatlar Akademisi balosunda bir kadının sırtını bile dişlemişti!

Ancak Alman'ların bilmediği başka bir şey var: Bizim eşeklerimiz politikaya son derece meraklıdır. Bir de bakarsınız, Almanya'da hemcinslerini toplayıp bir parti kurmak, seçimleri kazanmak, iktidara geçmek hevesine kapılabilir. Yazık olur vallahi güzelim Almanya'ya!

Onun için dost devletin Başbakanı sayın profesör Erhard'm, şimdiden tehlikeye dikkatini çekeriz!

İki tane olamaz!

Adenauerin bir kızı vardır. Bura-ya geldiğinde beraberinde getirmişti. Kızının küçük oğlunu çok sever Adenauer.

Bir gün torununu kucağına otur-
tup okşarken sorar. Bunu anlatan
genç bir Alman bakanı... Türkiye'ye
geldiğinde anlatmıştı dostlarına...
Almanya'da da anlatmıştı amma,
bizim memlekete ayak basar bas-
maz da pek heveslendi nedense
tekrarlamağa!

— Söyle bakalım, büyüdüğünde
ne olmak istersin?

Oğlan o donuk donuk Cermen
gözleriyle baka baka dedesine şu
cevabı verir:

— Başbakan!..
— Yooo, diye direnir Adenauer,
iki başbakan birden olamaz, bu
anayasaya aykırıdır!..

Demek orda da öyle, ha?..

Defile!

Nerden çıkarmışlardır bu «defi-
leyi» bilmem. Tatlı su frenkçesinin
haslıklarından herhalde.

Geçen gün Balın otelinde bu defi-
lelerden biri oldu.

Bilmem hiç gittiniz mi?..

Müzik tımbırdar hafif hafif. Gi-
yimli, giyimli kuşamlı kuşamlı ha-
nımlar beklerler, bisküi çımlene-
rek ve gündelikçi terzilerinin mari-
fetlerinden dem vurarak...

Müzik tımbırtısını arttırır, anons-
lar yapılır, ve salına salına çıkar
mankenler ortaya. Hanımlar göz
kesilir. Mankenler eda kesilir. A-
nonsu yapan erkek kurumların ho-
roz horoz!

«Defile» Vakkonun ve Menekşe
mağazasının.

Bulvar Palas otelinin duvarların-
daki şalvarlı dilberler donuk do-
nuk bakıyorlardı defileye...

Hanımların arasında milletvekil-
leri de vardı. Üç saat oturdular üs-
telik kıpırdamadan. Öyle Mecliste-
ki gibi koridorlarda ferahlamak ih-
tiyacını duymadılar. Neden der-
sini?.. Gaziantep Milletvekili Kıs-
met bey, yanındaki yağız arkada-
şıyla bir teyel kaçırmadı elbiseler-
den. Kâmuran Evliyaoglu, namev-
cut gözlerle baktı baktı! Efendim
nerde ben nerde?..

Beyle: «Hangi kıyafeti beğendi-
niz?» diye sordum. Beyle, hiç el-
bise tarif ettiklerini gördünüz mü?..
«Şöyle şöyle şöyle bir şeydi, hani
şöyle şöyle...» Anladık... Ellerıyla
bir çuvalama işaretli yaparlar.
«Şöyle, şöyle!..»

O «şöyle şöyle»nin Ekuateur diye
isimlendirilmiş bir kıyafet olduğu-
nu çıkardık.

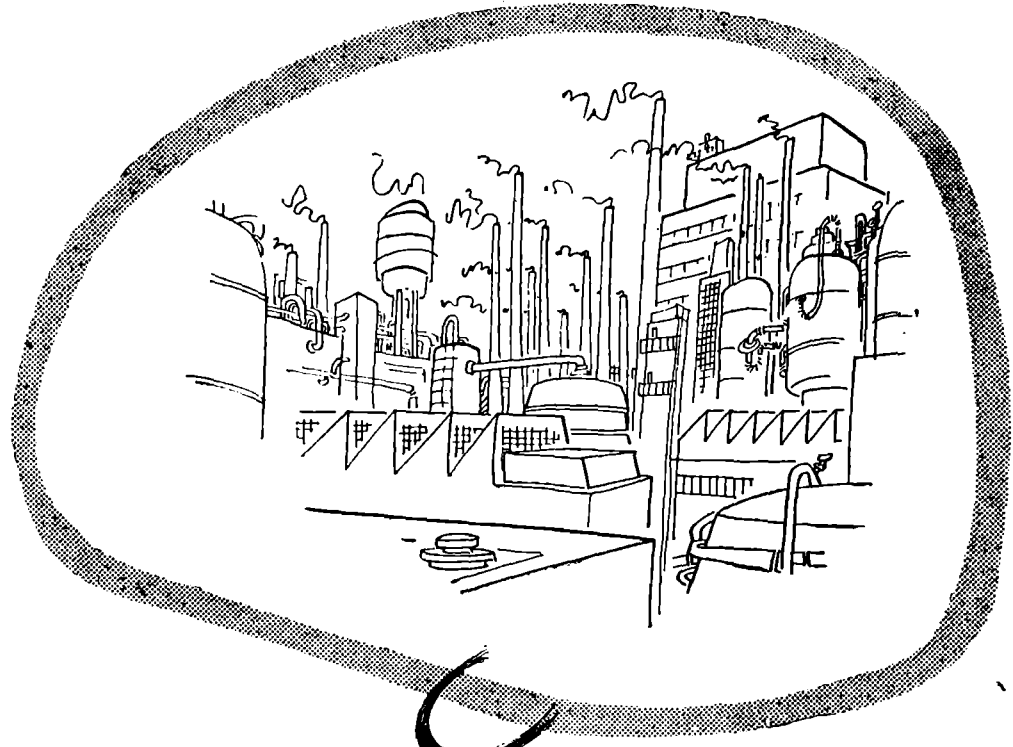
— «Gelinlik var mıydı?» diye sual
ettik.

— «Tam değil» dediler!.. Yarım
gelinlik nasıl olur ki?... «Denizci»
diye bir kıyafet vardı. O gelinliğe
benziyordu işte, amma tam değil...
Tam olmıyan biraderim, ben bili-
yorum nedir amma şu arada hiçbi-
rinizi kırmamak için diyemem.
Bahse girerim ki o kıyafet sabah-
lık falandı. E görüşünüz o kadar,
elbise babında!

Müzik tımbırdıyordu hafif hafif.
«Selvi hıramanlar» ortalarında dön-
yordular nazlı ve küçümser. Neyi
küçümsedikleri belli değildi...

Çıkarken düşünüyordum: Bu «De-
file»nin aslı sakın yobazca: «Def-
eyle!» olmasın?..

Nimet ARZIK

Kalkınmada turizmin rolü büyük.. — Gazeteler —

Bir dost sesi

Yusuf Ziya Ortaç, AKBABA'da kendi adının geçmesini iste-
mez. Muhabbet gösteren arkadaşlarına daima teşekkür eder,
ama, yazılardaki sevgi gösterilerini çıkarır.

Binlerce gence sanat aşkı aşılansın eski edebiyat öğretmeni
ve pek ince şair Cenap Muhittin Kozanoğlu, Ortaç'ın hastalığına
çok üzölmüş ve pek gönül alıcı bir dörtük yazmıştır. Okuyucu-
larımızın da duygularını dile getiren bu zarif mısraları, başya-
zarımızın prensibini aşarak sayın Kozanoğlu'na teşekkürlerle
basıyoruz:

Bugünün sevinci

Üzölmeyen acaba bir okur da var mıydı?

O ilk sahıfada gördükçe boş kalan yerini

Bulup da afiyet Ortaç gelince Akbaba'ya

Kalem sevindi ve hasretle öptü ellerini.

16.4.1964

Cenap Muhittin Kozanoğlu

Nişan

Valimiz Niyaziz Akı ile Yusuf
Ziya Ortaç pek sevirirler. Has-
talığında, sayın Akı ona bembeyaz,
iç açıcı çiçekler göndermiş-
ti. Ortaç, kendisine bir teşekkür
yazmayı düşünürken, baktı, ga-
zetelerde güzel bir haber var:

«Ürdün Kralı, İstanbul Valisi-
ne nişan verdi!»

Yusuf Ziya Ortaç, hemen kâ-
ğıdı, kalemi aldı ve şu mektubu
yazdı:

«Ürdün Kralının verdiği nişan-
na çok sevindim. Fakat, hiçbir
kralın, hiçbir imparatorun vere-
meyeceği nişanı, size kâinatın
mutlak hükümdarı vermiştir.

Tanrının eliyle göğsünüze ta-
kılan o eşsiz nişan, sizin altın
kalbinizdir!»

Yıl: 1980

Feza kapsülleriyle son zamanlarda yapılan gökyüzü gezileri gittikçe rağbet görüyor, Uzak yolculuğuna çıkmak isteyenlerin sayısı her gün biraz daha artıyordu. Fransa'dan, İspanya'dan, İtalya'dan, Mısır'dan fırlatılan roketlerle hafta sonu tatilini Uzak'da geçirenler, müthiş eğlenceci maceralarını, yere indikten sonra anlata anlata bitiremiyorlardı. Uzak gemilerinde, son zamanlarda esaslı bir konfor reformu da yapılmıştı. Kapsüllerin içinde, yatak odaları, Amerikan barlar, müzik ve dans salonu, bezik, briç masaları bulunuyor, ayrıca yeryüzü ile rahat telefon konuşmaları yapılabiliyordu. Avrupa'nın hemen hemen bütün seyahat acentaları, Uzak'a gruplar halinde turistik geziler de tertipliyorlardı. Türkiye ile Suriye'den Uzak gezisine çıkanlar, yol masraflarını taksitle ödemek kolaylığını da bulmuşlardı.

İstanbul'un büyük seyahat acentalarından «Gezegen-Piknik» seyahat acentası turizm servisi, on beşinci hafta sonu eğlencelerini tertiplemişti. Bu eğlenceler, yirmibeş kişilik Uzak Kapsülünde cumartesi günü öğleden sonra başlayacak ve pazartesi sabahına kadar dünya çevresinde yapılacak 51 tur süresince devam edecekti.

«Gezegen-Piknik» turizm servisinin bu seferki gökyüzü eğlencelerine, Zeyrek'te Daltaban yoluyla 17 numarada oturan Hamdiye Hanım da katılmıştı. Zaten uzun zamandan beri bu işe heves ediyordu. Ama bugüne gelinceye kadar kısmet olmamıştı. Ne olursa olsun, ölmeden önce dünyayı arşı âlâdan bir sefer olsun seyredelim, diyordu. Çünkü gidenlerden bunun medhîni çok işitmişti.

«Gezegen-Piknik» in muazzam kapsülü, bir Amerikan firması tarafından Çatalca yakınlarından havaya fırlatıldıktan sonra dünya ile radyo bağlantısını ça-

GEZEĞEN-PİKNİK

Adnan Veli

bucak kurmuş, İstanbul'a Uzak'dan epice haber vermişti. Bu arada kapsülün içinde bulunanlar da, kendi yakınlarına sık sık mesaj yolluyorlar, hem gökyüzünden haber veriyorlar, hem de aşağıda olup bitenleri soruyorlardı.

Kapsülün kadın yolcularından Hamdiye hanım da, evdeki kızı Gülten'le bir telefon konuşması yapmaya muvaffak oldu. Gülten akşam üstü sokağa çıkıp Bakkal Selâmi efendinin dükkânına gitmiş, oradaki telefonla P.T.T. İdaresinin «Uzak bağlantıları» servisini bulmuş, annesiyle telefon konuşması yapmak istediğini bildirmişti. Onbeş dakika sonra bakkalın telefonu çaldı. İnce bir kadın sesi:

— Konuşunuz efendim, dedi. Uzak kapsülünü bağladık.

Gülten heyecanla sordu:

— Alô!... Orası neresi efendim?..

— Burası «Gezegen-Piknik» in Uzak kapsülü.

— Hah, tamam.. Burası da Zeyrek'te Daltaban Yokuşundaki Bakkal Selâmi'nin dükkânı.. Ben Gülten.. Yolcularınızdan Hamdiye hanımla görüşmek istiyorum..

— Bir dakika efendim.. Verelim.

— Alôoo!.. Hamdiye hanım siz misiniz?..

— Benim.. Buyurun..

— Anne!.. Ben Gülten..

— Kız, sen misin?..

— Anneciğim, ben'im, ben.. Afiyettesin işallah.. Nasıl havalandın?.. Rahat gittin mi bari?.. — Ayol yirmi dört saattir dünyanın etrafında dolaniyoruz. Arşı âlâ'yı fellik fellik dolaştık. Ne Asya'sı kaldı, ne Avrupa'sı.. Kızım, beni merak etme.. Ben hamdolsun iyiyim. Çok rahat dolaşıyoruz. Bakalım nasıl ineceğiz?.. Onu merak ediyorum.

— İnşallah tereyağından kıl çeker gibi inersiniz anneciğim..

— Ah, işallah diyelim de iyi olsun.. Ben buna binmeden önce, bir nazar muskası hazırlamıştım. Telâşla minder üstünde unutmuşum o muskayı.. Havaya çıktuktan sonra farkettim ama, ne çare?.. İçim içime sığmıyor şimdi..

— Dün gece uyuyabildin mi bari anneciğim?..

— Uyudum ama, erken uyanmışım.. Kızım, zaten buranın gecesi gündüzü belli değil ki.. Bir saatin içinde hem gece oluyor, hem de gündüz. Siz ne yapıyorsunuz bakalım aşağılarda?..

— Valla anneciğim, bildiğin gibi.. Dün akşam ben de Müzehir Teyzedeydim. Geç vakite kadar çimdik çimdik makarna oynadık..

— Bana bak Gülten!.. Sabahlara kadar uykusuz kalıp da, zayıflıyayım deme.. Sonra geceleri yatarken, mutbaktaki havagazının musluğunu kapatmayı da unutma.. Sular kesikti kaç gündür.. Akıya başlamadı mı daha?..

— Kâğıthane'deki boru patlamış anneciğim. Borunun tamiri bir hafta daha sürer diyorlar.

— Suyu şimdi hangi çeşmeden alıyorsun?..

— Vefa'daki çeşmeden alıyorum ama, onun suyunda da mikrop çıkmış, mühürlemişler.

— Vah vah.. Ben gelinceye kadar şişe suyu al da, gelince ben bakkala parasını veririm.

— Peki anneciğim..

— Gazetelerde daha başka ne havadisler var?.. Seçimler bitti mi?..

— Bitti..

— Bizim Remziye'nin takunyacıoğlu ne yaptı?.. Kazandı mı?..

— Kazandı. Mebus çıktı..

— Ayol o takunyacı herif de mi kazandı?.. Nasıl kazandı Al-lasen?..

— Çok bir lâflar söylemiş seçimden önce.. Bütün yurttaşlarımızın refahını sağlayacağım demiş. En kısa zamanda Anayasa'ya aykırı kanunları kaldırtacağım demiş. İnsan Haklarının gerçekleşmesi için elimden gel-

diği kadar çalışacağım demiş. Ne yapıp yapıp demokrasiyi yerleş-tireceğim demiş. Vergi adaletini sağlayacağım demiş. Yani hep iyi lâflar söylemiş.

— Ah Gülten'ciğim!.. O lâfları o takunyacı herif dünyada kendiliğinden akıl edemez. Moruk bir kayınpederi var onun. Muhakkak o öğretmiştir. Başka ne havadisler var aşağılarda?..

— Gazetelerin yazmasına göre, ya bugün, ya da yarın bizimkiler Kıbrıs'a çıkarma yapmaya niyet etmişler.

— E tabii.. Demek ki artık sabırları hepten tükendi.. Afferim bizimkilere.. Başka?..

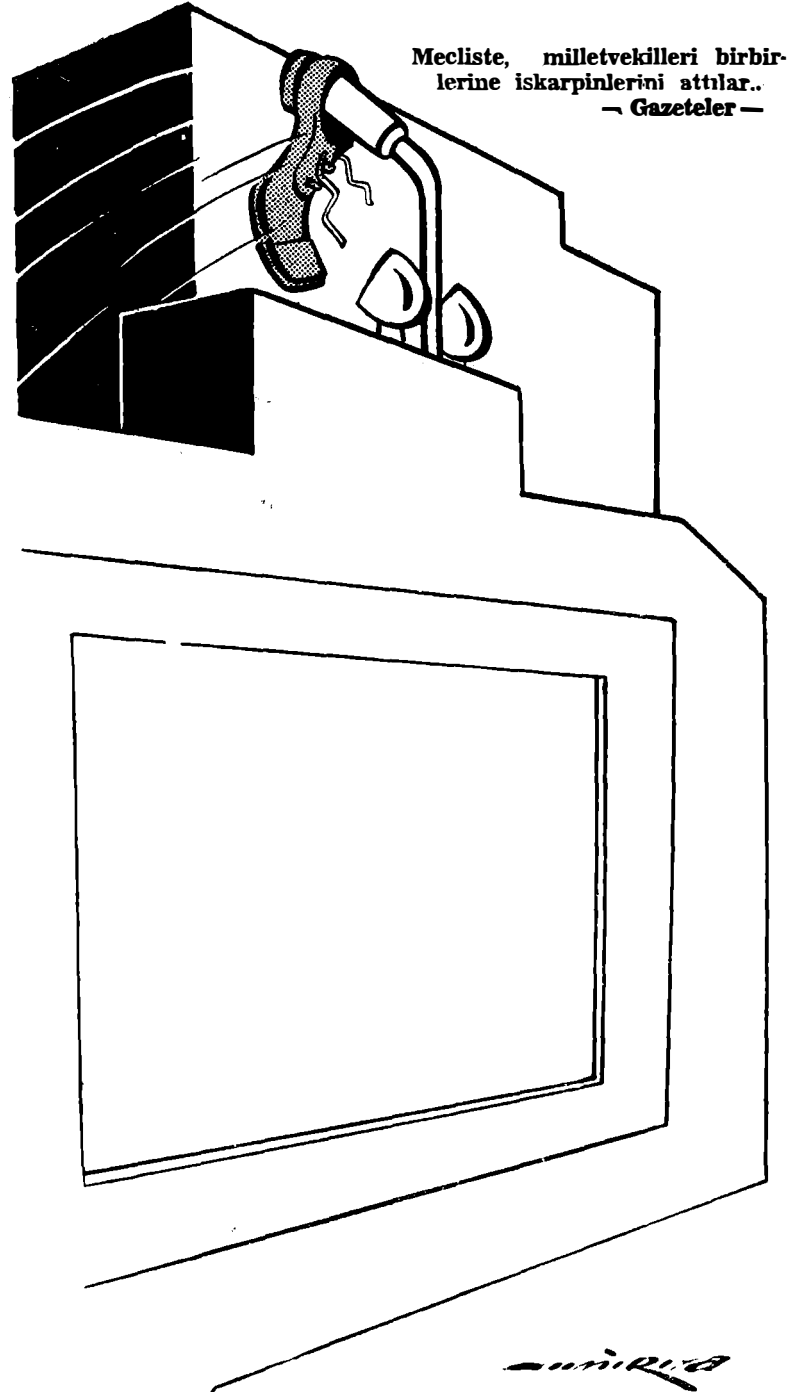
— Hani Beyazıt meydanı vardı ya?..

— Eeee, ne olmuş?..

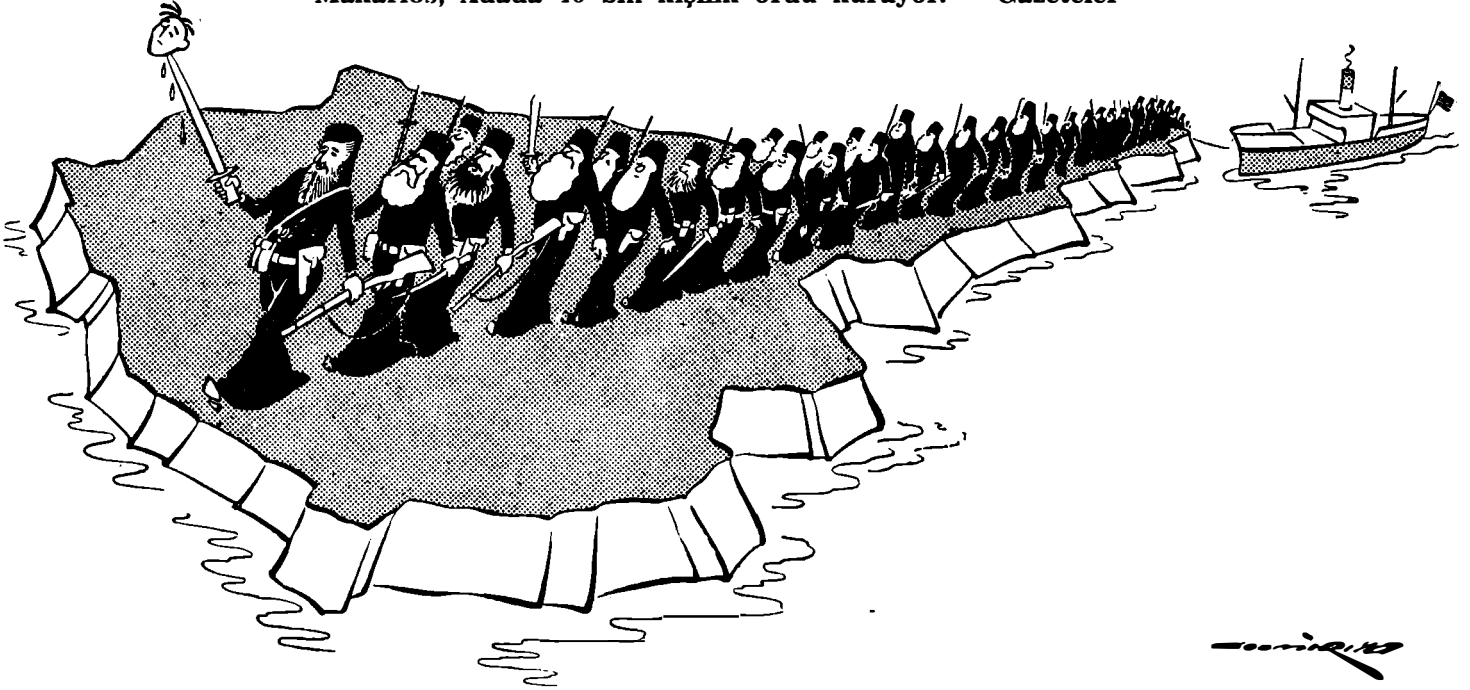
— Beyazıt meydanının yeni plânı tamamlanmış. Yakında inşaata başlanacakmış..

— Kızım o hikâyeyi on beş yıldır dinler dururuz.. Başka ne nâne şekeri var, havadis olarak-tan?.. Deli Naciye ne yapıyor?..

— Hiç.. Bildiğin gibi.. Lâleli camisinde vaaza gitmiş dün.. Kanbur Hoca'nın vaazı varmış

Nihayet söz ayağa düştü!..

Yirminci asırda Haçlılar ordusu!

orada.. Senin de Uzey'a gittiğini hocaya söylemişler. Sözüm ona Hamdiye Hanım kâfir oldu diyesiymiş..

— Ayol o haca, buranın nasıl yer olduğunu bilmiyor ki.. Burada günah yok, haram yok. Beni kâfir ilân edeceğine biraz Belediye meclisine uğrasın.. Hadi şimdi açtırma benim çenemi.. Bari Arşı Âlâ'da iki soluk rahat nefes alayım. Hattâ ben sana bir şey söyleyeyim mi kız?.. Ben oraya döndükten sonra, aramızda konuşalım da, ne yapıp yapıp Uzey'a taşınmanın bir çaresini arıyalım. Yoksa bize Zeyrek'te rahat yok.. İyisi mi biz taşınalım kızım..

— Peki anneciğim, taşınalım..

— Ben gelince konuşuruz onları.. Zaten dünyadaki kiralar da yakında gene selbes bırakılacakmış. Buraya taşındın mıydı, ne ev sahibi derdi var, ne Belediye derdi.. Gökyüzünün taksidini verip, paşalar gibi yaşarız burada..

— Olur anneciğim..

— Hadi öyleyse, Allah'a şükür.. Hadik Gülden.. Hasibe Hanımlara da selâm söyle..

— Peki anneciğim, güle güle..

— Yoğurtçuğa da tenbih et, salı günü muhakkak uğrasın..

— Olur ederim.

— Hadi kızım yanaklarından öperim.. Şılık Raziye'ye hiç yüz vereyim deme.. Eve de alma hınzırı.. Sen görmeden çatalları bıçakları koynuna sokar da gider haaa!..

— Almam eve kimseyi..

— Hadi, Allaha emanet ol kızım.. Ben yarın ikindi zamanı inşallah Çatalca'ya ineceğim..

— Peki anneciğim.. Bekliyorum dört gözle.. Ellerinden öperim tonton anneciğim benim..

— Hadi sen de sağlıcaklan kal..

Gülten telefonu kapatıp, Bakakalın masası üstüne beş lira bırakıp kapıdan çıktı. Selâmi öbür müşterileri bırakmış, kızı seyreliyordu. Gülten çıktıktan sonra:

— Pis yellozlar, dedi. Tertemiz telefonu bile mekruh ettiler..

Adnan Veli

Düşünürlerin Düşündükleri

«Düşün düşün, boktur işin!»

Kristof Kolomb

koltukla yatıp kalkarlar. Yalnız koltuk düşünmekle kalmayıp koltuklamağa da meraklı olur politika düşünürleri. Meslekten bir koltukçu bile bunlar kadar koltuk düşünemez. Bu tip düşünürlerin koltuk tutkusu bazan öylesine ileri gider ki, hayatlarına bile mal olur. Politika düşünürlerinin düşündükleri koltuğun adı iktidar koltuğudur. Bu koltuğa oturan politika düşünürü bir daha hiç kalkmak istemez, kovsalar da yine gitmez, kendini koltuğa UHU ile iyice yapıştırır. Politika düşünürlerinin düşünceleri esen rüzgâra göre yön değiştirir.

GELELİM Beyoğlu düşünürlerine.. Beyoğlu düşünürleri Beyoğlu'nda bir aşağı bir yukarı ~~doğrudan~~ düşünürler. Bu düşünürlerin kafalarının içi kızlarla doludur. Kızlar yanlarından geçerken durdutup onlarla konuşmayı düşündükleri halde bir türlü düşünceden kurtulup kızları durdutamazlar, kızlar da yanlarından geçip gider. Beyoğlu düşünürleri de yürümeye ve yürürken düşünmeye devam ederler. ~~Galatasaray'a~~ kadar düşünerek ~~inan~~ bu düşünür-

ler, tekrar geri dönüp Taksim'e doğru yürürken yine düşünürler. Düşünceden bir türlü kurtulamayan bu tip düşünürler, kızları çok sevdikleri halde, kızlar bunun farkına varmaz ve kendilerini sevmeyenlerle gezerler. Beyoğlu düşünürleri de düşünceleriyle gezerler.

SİNEMA düşünürleri.. Sinema salonu kararıp da film oynamaya başlayınca sinema düşünürleri de düşünmeye başlarlar. Sinema düşünürlerinin düşüncesi yanlarında oturan yabancı kadın yahut kızla ilgilidir. Bu düşünürlerin rahatlarının kaçtığı her hareketlerinden belli olur. Bütün diğer düşünürler hiç hareket etmeden düşündükleri halde, sinema düşünürlerinin omuzları, boyunları oynar, yerlerinde rahat duramadıkları görülür. Düşündükleri hep yanlarındaki kadın ya da kızın kolunu nasıl tutabilsem yolundaki düşüncedir. Tutmayı düşündükleri kolu tuttukları anda düşünceden kurtulur, ferahlarlar, ama tutamazlarsa filmin sonuna kadar hep düşünürler. Film kendilerine zehir olur, seans sonunda sinemadan asık suratla ve düşünceli çıkarlar. Filmi anlat deseniz hatırlayıp anlatamaz, düşünerek eve dönerler.

LİSTEMİZDEKİ son düşünür tipi Vedat tipindeki düşünürler.. Türkiye'deki düşünürlerin yüzde yetmiş Vedat tipi düşünürlerdir. Bu tip düşünürlerin yüzüne bakan bunların en büyük dünya ve memleket problemleri karşısında çaresiz kaldıklarını sanır. Otururken gözleri hep tavana, bir ağaca ya da herhangi bir noktaya takılı olan Vedat tipi düşünürler, aslında hiçbir şey düşünmezler. Ne düşündüklerini sorsanız size şöyle bir yan bakıp cevap vermede bile tenezzül etmezler. Bu düşünürler, yürürken de düşünür görünmekle beraber, Beyoğlu'nda yürütmeyip yan sokakları tercih ederler.

Zeyyat SELİMOĞLU

Yazısız

Bülbüller öter, güller

Yok!

Adam lokantaya girdi, paltosunu çıkarıp portmantoya astı ve bir masaya oturdu. Biraz sonra gelen garsona:

— Bana bir çorba getir.

Dedi, garson, kaşlarını kaldırdı:

— Maalesef kalmadı!

— Peki o halde bir kızartma..

— O da bitti..

— Öyle ise bana bir omlet yaptır.

— Yumurtamız yok.

— Makarna.

— O da yok efendim.

Adam kızmıştı:

— Peki, bari şu paltomu getir.

Garson başını portmantonun olduğu tarafa çevirdi:

— Maalesef o da yok efendim..

Tahlil

Lâboratuvara bir şişe idrar götürmüştü. Ertesi gün raporu alınca sevinçle eve koştu:

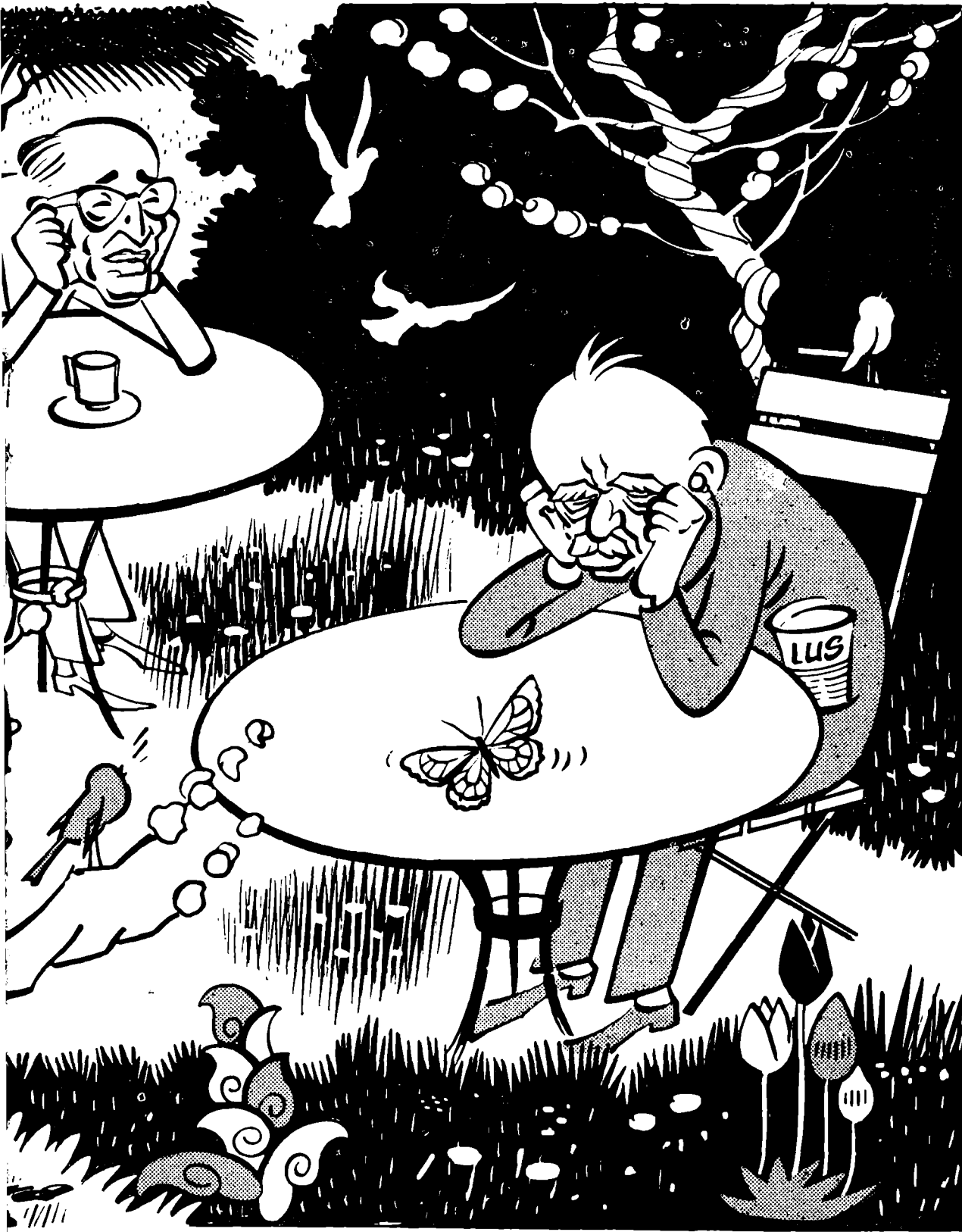
— Müjde karıcığım, senin albüminin, annenin şekeri, benim de kumum yokmuş.

Toplu

Çöplükte horoz yok diye,
Kendini hindi mi sandın?
Bu poza karınım tok diye
Korkudan sindi mi sandın?

Çalanlar arttı her telden,
Korkmalı şaşından, kelden.
Kaçırma tedbiri elden,
Fitneler dindi mi sandın?

Aldandık hep tatlı dille,
Ensemize indirdi sille!
Onların hepsi zembille:
Göklerden indi mi sandın?

ar, şad gönül yok!

m s a l !

Soyunu sor çingenenin.
Zararı bin (Bir) tanenin.
Ekilen bunca nenenin
Tamamı yendi mi sandın?

Sökmez kin, sökmez fiyakan!
Bu suda yüzemez takan!
Hiylesi cebinden sarkan
«Şer» bizi yendi mi sandın?

Bu sesler bozuk akortlu,
Makine işler «Hart, hurt»lu.
İşinden çıkınca KUTLU
Tahtından indi mi sandın?..

Salâhattin KUTLU

İspat!

Sorgu hâkimi suçluya:

— Bütün mirasını size bırakan halanızı öldürmekle itham ediliyorsunuz dedi. Cınayetin işlendiği saatte orada olmadığınızı delillerle gösterebilir mısınız?...

— Tabii hâkim bey! dedi genç adam, her gün ne yaptığımı yazdığım bir not defterim var. Size o günün notunu okuyayım!... 24 Ekim Salı günü saat 10 da kalkmışım, öğlene kadar evden dışarı çıkmamışım. (Hizmetçim, bu hususta şahitlik edebilir),

sonra, Ah! Hakkınız var hâkim bey!... Öğleden sonra zengin halamı öldürmüşüm!...

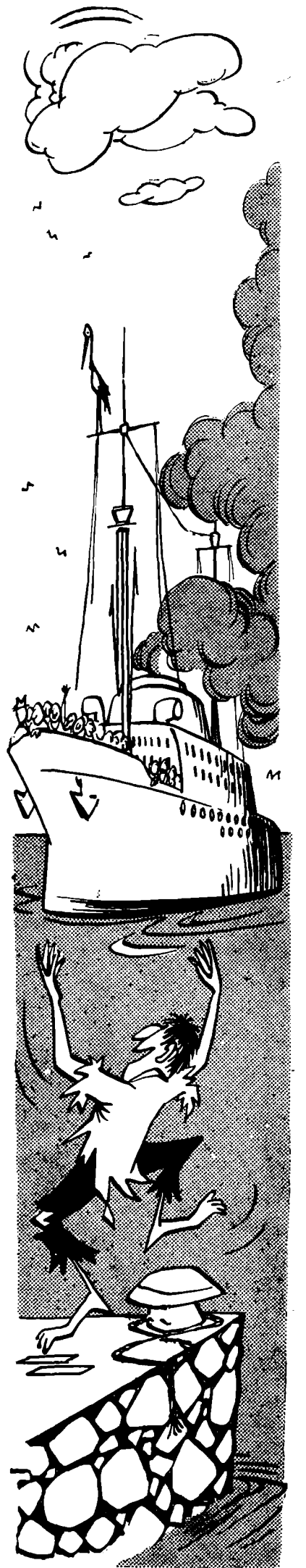
Talip!

Güzel genç kız, kendisine talip olan erkeğe:

— Babam senin bir şair olduğunu öğrenince gerçekten sevindi...

— Sahi mi?

— Evet, çünkü senden önce bana talip olan ve bunun için her gün kapımızı aşmıyan adam bolşövdü!

Hacı baba leylek
Hani bana gömlek?!

PİTİGRİLLİ'DEN: ADNAN TAHİR

DİERO, bütün notalara tam hakkını vererek mükemmel mandolin çalıyordu. Aynı zamanda hem saf hem de bākire olmayan bir genç kadına tutulmuştu. İsmi Eleanor'du. Hiçbir güzellik müsabakasında birinciliği kazanmamıştı ama en zorunlu jüri üyelerini bile ikna edecek kadar fingerdek ve kusursuz bir güzeelliğe sahipti. Onu gördüğünüz zaman hem yüzünü, hem bacaklarını hem de göğüslerini aynı anda seyredebilmek için sekiz göze birden niye sahip olmadığınıza hayıflanabilirsiniz.

Müzik telâkkilerinin ölçüstüne bu derece uyan Eleanor'a gönül vermeseydi Piero belki de bir caz orkestrasına girip her gün traş olacağı kadar para kazanabilirdi. Halbuki lüzumundan fazla uzayan sakallarını maskeleyebilmek için yüzüne zaman zaman manyezim sürmek mecburiyetinde kalıyordu. Çehre hatlarındaki romantik ifadenin sırrı buydu işte.

Eleanor, birkaç gece için mandolinin berrak sesiyle ilgilenir gibi olmuştu. Fakat mütemadiyen aynı parçaları dinlediği için hepsini ezberlemiş bulunuyordu artık. Beriki de repertuarını değiştirmek bakımından ısrar ediyordu nedense.

Netice malûm:

Genç kadın eskiden yaptığı gibi onu dinlemek için yâseminler arasında bir mâbet mahremiyetine bürünen balkonuna çıkmaz olmuştu.

Piero, yıldızlara bakarak çeşitli besteleri çalmağa devam ediyor, belirli şarkıların belirli

noktalarında da gözyaşı döküyordu.

Kaç gece gidip onu orada beklemişti. Eleanor, mehtabın çig ışıkları altında haftada bir şampuanla yıkadığı parlak saçlarını, yaseminlerin arasından göstermeğe bir türlü razı olmuyordu.

Bu solgun yüzlü, derin bakışlı sevgilinin yokluğu Piero'yu hüngür hüngür ağlatmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu.

Genç adam başka hiç kimse-
nin ağlayamayacağı gibi ağlıyor-
du. Döktüğü gözyaşları da ma-
sallardaki gibi inci değil, sade-
ce mantar oluyordu.

Farelerin, içine yuva yapması için mandolini bir köşeye atmıştı. Buna mukabil beş zarf beş de kâğıt alıp birbirini ardı sıra dünyanın en ateşli mektuplarını yazmağa koyuldu. Her gece sevgilisinin evine gidip bunlardan birini kapı aralığından içeri atıyordu. Fakat kadın, bunları aldıktan sonra memnun olup olmadığını bildirmek için kapıyı bir parçacık aralamak gibi minimini bir zahmete bile katlanmıyordu.

Âşık müzisyen daha sonraki günlerde beş kâğıtla beş zarf daha alabilmek için mandolinini satmak zorunda kalacaktı.

Mehtapsız bir geceydi. Piero, yaseminli balkonun altında bir türlü gelmeyen cevabı bekliyordu yine. Bir yandan da ağlıyordu.

Birdenbire, şimşek gibi göz kamaştırıcı ışıklarla etrafın aydınlandığını farketti. İki saniye sonra yanbaşında lüks bir otomobil durmuştu.

— «Bu taraflarda benzin bula-

muhakkak. Ben yazıvereyim sana...»

Cebinden küçük bir defter çıkararak altın dolma kalemıyla bir şeyler karaladı. Mürekkebi, dudaklarının arasındaki kocaman yaprak sigarasının külü ile kuruttu. Sonra kâğıdı kopardı ve delikanlının uzattığı zarfa koyarak kapadı.

Ayni zamanda arabayı birinci vitese takarak gaza basmıştı. Otomobil bir sihir gibi etrafa ışıklar saçarak karanlıkları yarıdı ve gözden kayboldu.

Piero, kabelevuku bir hisle başını balkona kaldırmıştı. Sevgili si hemen oracıkta yaseminlerin arasındaydı. Mandolin sesine sağırlaşan kadının kulakları, otomobil sesine derhal açılmıştı.

Çekingen bir hareketle mektubu ona doğru tuttu. Kadın, turfanda marul kadar körpe kolunu uzatmıştı. Zarfı alan sivri parmaklarının daha sivri tırnaklarında fırınan maharetiyle mاکsın keskinliği ve törpünün ustalığı elele vermişti sanki.

Mucize gecikmedi. Kadın mektubu okur okumaz balkondan aşağı naylondan bir merdiven sarkıtmıştı. Merdivenden taştan harikulâde bir koku genç adamın kalbine dolmuş başını döndürmeğe başlamıştı.

Yukarı çıkar çıkmaz çılgınca-
sına kucaklaştılar. Piero, dudak-
larını, kâdının çene kemigi ile
kulağı arasına tesadüf eden çu-
kura gömmüş doya doya öpti-
yordu.

Birkaç gün için mesut oldular. Fakat bu birkaç günün sonunda genç kadın Piero'dan, Piero da genç kadından bıkmaya başlamıştı. Ayrılmağa karar verdiler.

Barlardan biri banço çalması için Piero'ya teklif yapmıştı zaten. Ayrılmadan evvel iki eski dost gibi birbirlerinin elini sıktılar. Ne hurultı ne durultı.

Piero, yeni görevi vesilesiyle yüksek sosyete hayatına atılmak üzereydi. Elinden bir sürü ka-

avlama usullerine şimdiden vâkî olması gerekiyordu. Mehtapsız bir gecede ensesi kalın, parmakları ince ve otomobilili adamın vazdığı mucizeli kelimeleri

min yazdığı mücizeli kelimeleri merak etmeğe başlamıştı. Bunun, yeni hayatında çok işe yarayacağı muhakkaktı.

— «Şu benim mektupları da iade etsen fena olmaz» diye mırıldandı.

Kadın, çamaşır dolabından bir deste çıkararak uzattı. Mektuplar penbe bir jartiyerle bağlanmıştı.

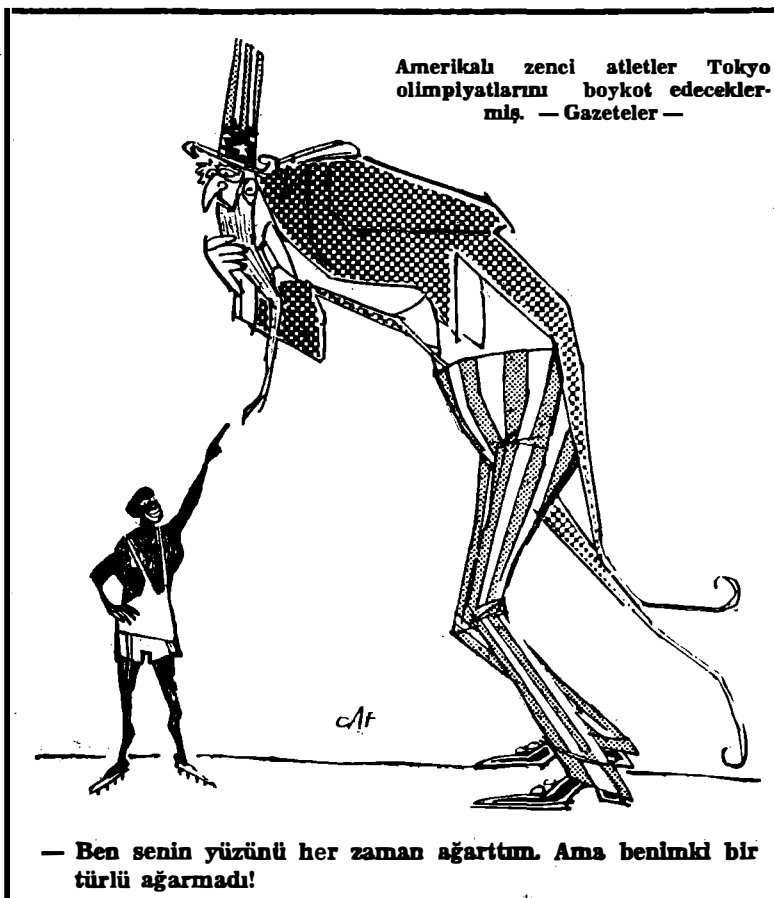
Fakat arabalı yabancının yazdığı mektup tomarda yoktu.

— «Son mektubu da istiyo-
rum» diye homurdandı. «Seni
kollarımın arasına atan, benim
yapan son mektup.»

Kadın aynarının karşısına oturmuş, dudaklarının kenarına dermatografla sınır çizgisi çekiyordu:

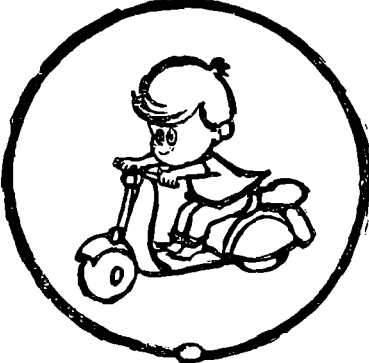
— «Ha o mu?...» diye ince bir ses çıkardı. «Şu çekten mi bahsediyorsun?... Maalesef veremeyeceğim... Ertesi gün bankaya gidip bozdurmustum.»

Adnan Tahir

MİLLETLER GÜLÜYOR

Çimdik

Bir çiftlik sahibi küçük oğlu Pol'u kasabadaki hayvan sergisine götürmüştü. O yaştaki çocuklar gibi her şeyi merak edip soran küçük Pol, babasına birisini göstererek:

— Babacığım, dedi, şu adam neden bütün inekleri dolaşıp butlarını çimdikiyor?

Babası yavaşça cevap verdi:

— Herhalde birini satın almak istiyor da onun için etlerinin semiz olup olmadığını yokluyor..

Birkaç gün sonra küçük Pol, babasının odasına koştu:

— Babacığım çabuk aşağıya koş, postacı bizim aşçı kadayını satın almak istiyor!

KIYAFET

Hollywood'da çevrilmekte olan «Âdem ile Havva» filminin kostüm bedeli için iki milyon lira harcanmış.. Filmin rejisörü: «— Filimde Âdem babanın kılığı bile ucuza mal olmaz!»

— Paris'te Folies Bergère'e gittim, bilin bahalım tüyleri nerelerine takıyorlar?

Politikacı ve papağan!

POLİTİKACI Aldo'ya arkadaşı cins bir papağan hediye etmiş ve onu şöyle övmüştü:

— Bu papağanın ezbercilikte eşi yoktur. Yanında uzun bir nutuk çek, diktafon gibi sana aynısını tekrarlasın!

Politikacı Aldo, arkadaşına teşekkür ederek papağanı alıp eve götürdü ve denemek için karşısına geçip uzun bir nutuk çekti. Biraz sonra papağan aynısını tekrarladı.

Ertesi gün politikacı, papağanı alıp arkadaşına geri verdi:

— Şu hayvanı al, yoksa geberteceğim.. Çok kaba ve küstah..

Arkadaşı sözünü kesti:

— Ne yapmış,

— Dün karşısına geçip çok beğendiğim nutuklarımın birini çektim, kelimesi kelimesine tekrarladı.

— İyi ya işte..

— Dur, lâfımı bitirmedim daha.. şu küstah hayvan nutkumu tamamladıktan sonra ne dese beğenirsin: «Bu söylediklerim, tamamıyla Bay Aldo'ya aittir. Bu saçma sappan fikirlerle hiç ilgim yoktur. Başınızı ağrıttığımdan dolayı özür dilerim!»

Atom!

Bir akıl hastanesinde doktor, kendini atom bombası olduğunu sanan bir deliyi muayene etmek istemişti. Hasta itiraz etti:

— Bana dokunma patlarım ha!

Doktor, aldırmadı:

— Patlarsan patla!..

Bunun üzerine deli bağırmağa başladı:

— Yetişin... İmdat.. Doktor Üçüncü Dünya Harbini çıkarmaya çalışıyor!

Rötar!

Kadın, trenden inen kocasının boynuna sarıldı:

— Ah sevgili kocacığım nihayet kavuştuk.. Aman bana biraz para ver!

— Biraz bekle, daha yeni geldim.

— Öyle ama, trenin kırk beş dakika geç geldi!..

Teselli

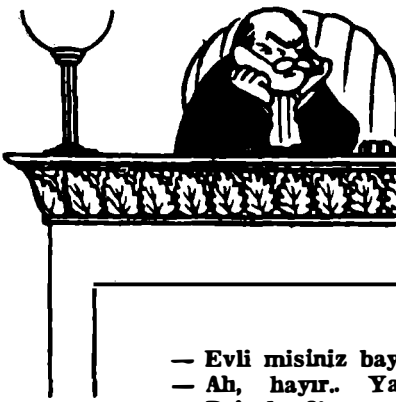
İki kadın dertleşiyordu:

— Kocam bana sen tam bir aptalsın diyor..

— Zıyanı yok kardeş, benimki o tarafımı bile eksik görüyor!

— Pekiyi doktor, şimdi teşhisinizi koyun: Ne renk saç gider bana?

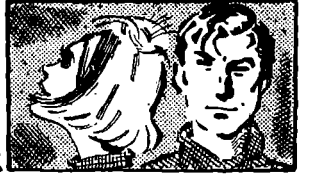

— Evli misiniz bayan?
— Ah, hayır.. Ya siz Reis bey?!

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

— Şu görücü âdetini biraz yenileştiresek bari, alıcı tarafı kapı kapı gezeceğine.. Kız tarafı dolaşsa daha iyi olur!

[Sedat Nuri — 1920 — Diken Mecmuası]

Tarihte Mizah

Bursalı Şeyh Zaik Efendi, 19. yüzyılda yaşamış; rind, bilgin bir adamdı. Şair değildi ama, ara sıra yazacağı tuttuğu vakit te amansız bir hicivci kesilirdi. Şeyhliği, dervişliği daha çok bir unvandan ibaretti. Eni konu dünya adamı idi. Hayatı tar, bir epikürist gözü ile görüyor, insanın bir daha geri dönemiyeceğini bildiği bu geçici dünyadan, ne kadar mümkünse, o kadar murad almak gerektiği düşüncesini her yerde savunuyordu. Ne var ki, böyle yaşamak için de para lazımdı; oysa ki onun tekkesi şehrin ileri gelen zenginlerinin yardımından daima yoksun kalyordu. Yobazlığa meyilli dervişler, ona uzatılacak yardım ellerini kesmek için sık sık her çareye başvuruyorlardı.

Yine sıkıntılı bir devresinde bir gün Şeyh Zaik Efendi, Bursa'nın varlıklı kişilerine haberler salmış, ötekiler gibi, kendi dergâhına da yardım edilmesini istemişti. Ama sonuç kötüydü. Hiçbir yerden olumlu bir cevap gelmemişti. Zana müthiş tepesi atan Zaik Efendi, hemen kaleme kâğıda davranmış, bu mürüvetsiz kişiler hakkında pek tuzlu biberli, ağır bir hicviye donatmıştı. (Karun-ı Bursa, Harun-ı Bursa, Mel'un-ı Bursa...) gibi kafiyeyle sürüp giden hicviyenin yenilir yutulur yönü yoktu. Şehrin zengin ileri gelenlerinin hepsi pek ağır hakaretlere uğramışlardı.

Eşraftan da sayılan bu kişiler, önce Şeyh Zaik Efendiye iyi bir dayak attırmayı düşündüler; ama artık devir o devir değildi. Ortalıkta Tanzimat diye yeni bir hava esmeğe başlamıştı, başları derde girebiliyordu. İyisi mi gidip bu edepsiz vali paşaya şikâyet etmelilerdi. Öyle de yaptılar.

Şikâyetçiler

Vali, şikâyetçilerle Zaik Efendiye huzuruna çağırttı. Şeyhe, şikâyet konusu olan manzume-yi bir de kendi yanında okumasını emretti. Zaik Efendi, hicviyeyi okumağa başladı. O okurken, ağır bir kelime ya da küfürlü bir söz geçtikçe vali:

«— Bu kim?»

Diye soruyor, her soruşunda, şikâyetçilerden biri doğrularak:

«— Benim efendimiz!..»

«— Bendenizim efendim!..»

«— Duacınızım efendim!..»

Yollu sözlerle kandilli birer temenna verip kendilerini tanıtırıyorlardı. Bunun üzerine vali dayanmadı:

«— Yahu ağalar... Dedi. Bu adam size ne ad vermiş, nasıl vasıflandırmışsa hepiniz aynen kabullenmiş olmalısınız ki, (benim), (bendenizim) diye tasdik edip duruyorsunuz. Hal böyle olunca şikâyetiniz için ben ortada bir sebep göremiyorum..»

Sonra meseleyi tatlılığa bağladı; şikâyetçilerle Şeyh Zaik Efendiye barıştırıp evlerine yolladı.

ÖZDEYİŞLERDE MİZAH:

Kem küm etmek ne demektir bilir misiniz? Güm güm ötmek mümkün olmadığı zaman çakarığımız ses demektir.

— Osman Cemal —

Evlenmek, her şeyden önce, kuvvetli bir mideye bağlıdır; hele yemekleri de zevce pişirecekse..

— Bernar Şav —

Bir kadın ilk aşkında kalbini sevgilisine tamamiyle açar; ondan sonrakilerde yavaş yavaş bazı noktalarını kapamağa başlar.

— Hipolit Ten —

Edebiyatta Mizah

Bugün artık tarihe mal olmuş, unutulmuş eski tarikat ve tekke geleneklerinde «Soyunmak» şeklinde bir deyim vardı. «Soyunmak», herhangi bir tarikate girip bir tekkeye yerleşmek anlamına geliyordu. Böylelikle tarikate ve tekkeye giren bir kişi; güya artık kendisini bu fânî dünyanın geçici ilgilerine, zevklerine, heveslerine bağlayan bütün bağlardan sıyrılmış; dünya hazlarını ve nimetlerini — Bir elbise gibi — üstünden soyunup çıkarmış oluyordu. Daha kısa bir anlatımla soyunmak, derviş adaylığına geçmek demektir.

Divan şiirinin ve on sekizinci yüzyılın en ünlü şairlerinden biri olan Şeyh Galib'in, «Soyunmak» deyimini ile ilgili güzel bir anısı vardır.

Şeyh Galib, Galata Mevlevihanesi postnişini (Baş şeyhi) iken bir gün müridleri; kılıksız bir adamın kapıda beklediğini, kendisini görmek için ısrar ettiğini haber verirler. Şair, adamı yanına getirmelerini emreder. Gerçekten pek hurpanlı kalıklı,

«Soyunmak - giyinmek»

açlıktan ayakta duramıyacak kadar dermansız, her tarafı kır içinde bir zavallı karşısına dikilir. Şeyh Galib, ondan ne istediğini sorar. Beriki, dış görünüşünün hiç farkında değilmiş gibi, inanmış ve idealist insanların vakarı ile:

«— Dünya bağlarından usandım şeyhim, der. Müsaade ederseniz tekkenizde soyunmak istiyorum..»

Şair; adamın şeyhlikle, dervişlikle, tekkeyle uzaktan yakından bir ilişkisi olmadığını, ancak, buraya kapılanmak suretiyle kendine biraz çekli düzen vermediği umduğunu derhal anlar. Ama onun zavallı haline acımaktan da kendini alamaz:

«— Vallahi baba; senin soyunmana hiç ihtiyaç yok, sen zaten soyunuksun; der. İyisi mi gel bu soyunmak arzusundan vazgeç te biz seni bir güzel giydirelim..»

Sonra, ellerini çırpıp, gelen müridlerine şöyle emreder:

«— Çocuklar, bu adam soyunmak istiyormuş. Alın kendisini götürün de giydirin..»

Eski Şiirde Mizah

TESELLİ

Abdülhamid zamanında Üsküdar'da oturan zalim, rüşvetçi ve padişah dalkavuşu bir devlet adamının kızı, o çağın görgüsüne göre, çok belirli hafifliklerde bulunuyordu. Bu yüzden kızın eni konu adı çıkmıştı. Babanın, bu durumdan üzüldüğünü öğrenen Şair Eşref, onu şu dörtlülükle teselli etmişti:

Zevcsiz kalmaz kerimen, etme beyhude telâş;

Parah çıktı, ahrlar mutlaka, adın senin.

İhtiyaç bir talib-i meşrua yoksa ez kadim,

Üsküdar halkı umumiyetle damadın senin...

Eski ile Yeni

Azerbaycanlı Şair Sabir, bir gençle bir gericiyi, bir manzumesinde şöyle konuşturuyor:

TAZE : Şehr-i malûmunuzun vaz'ı kararı nicedir?

KÖHNE: Hamdülillâh nice görmüşse Nuh öylecedir..

TAZE : Okuyor mu gazete şehrinizin ehli tamam?

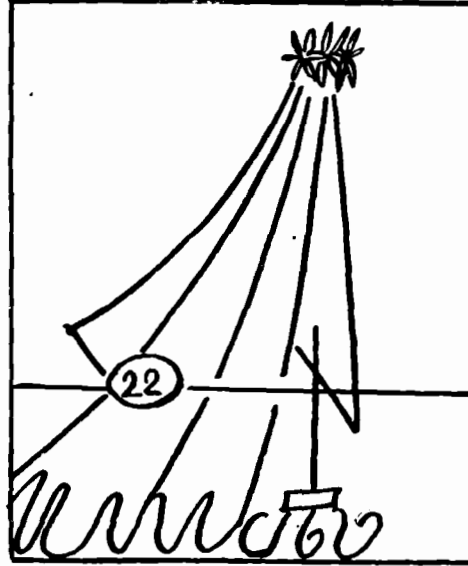
KÖHNE: Bazı sarsah ohumuşlar ohuyor, ben ohumam...

TAZE : Ülkenizde açılıp mıdır kıraethane?

KÖHNE: Tazeler açmışıdı, koyduh anı virane...

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHER
ÇİZEN - TURHAN SELÇUK

İRFAN GELİN ESİVABININ NASIL VE NEDEN SATIL-
GA ÇIKARILDIĞINI ARTIK ANLAMIS, PERİHANIN
DA GERİ KALAN İZDİVALLA ZERRE KADAR
İLGİSİ OLMADIĞINI ÖĞRENMİŞTİR. DURUMDAN
SON DERECE MEMNUNDUR. FAKAT ADRES
MESELESİNİN SIRRINI ÇÖZEMEMİŞTİR.

BEN ENSTİTÜ MEZUNUYUM.
ANNEMLE BERABER TERZİLİK
YAPIYORDUK. ANNEMİ KAYBE-
DİNLE TEK BAŞIMA
KALDIM...

NE VAKİTEN BERİ BU
APARTIMANDA OTURUYOR-
SUNUZ?...

YEDİ SEKİZ AY KADAR EVVEL TAŞINDIM. BURASI ÇOK
RAHAT, SESSİZ VE SAKİN... HEM...

BAŞKA KİMLER VAR
ALABA BU APARTIMANDA?

BEN YALNIZ DÖRDÜNCÜ KATTAKİ EMEKLİ MEMURLA
KIZINI TANIYORUM. ÇOK İYİ İNSANLAR... BEŞİN-
Lİ KATTA DA BİR DOKTOR VAR... ATELYEMİ
GÖRMEK İSTER MİSİNİZ?

MEMNUNİYETLE.

BEN BÜTÜN GÜN BURADA
ÇALIŞIYORUM... MÜŞTERİ BAKI-
MINDAN DURUMUM PEK PAR-
LAK SAYILMAZ. MEŞHUR GELİN
ESİVABİ DA BURADA... BAKIN
İLÂN FİKRİNİ...

GİRER GİRMEZ GÖRDÜM.
ÇOK SEVİYORUM O ESİVABİ.
YALNIZ ESİVABİ DEĞİL DİKEN
TERZİ Yİ DE... İLÂN FİKRİ FEVKA-
LÂDE TABİİ...

SİZE BİR ŞEY
SÖYLİYECEĞİM. BEN
ZANNETTİĞİNİZ GİBİ Nİ-
ŞANLI DEĞİLİM. GAZETE -
DEKİ İLÂNİ OKUYUNCA
GARİP BİR HİSSE KAPILDIM.
GİZLİ BİR KUVVET BENİ
BURAYA SİZE DOĞRU
İTTİ....

NİŞANLI DEĞİLSİNİZ DEMEK?

DEVAMI
VAR

BİR MİRASÇI AZİZ NESİN

— 15 —

Kocasından ümidini kesince, bu altı katlı apartmanın en üst katına taşınmış. Apartman katlarının da dört bir yanı balkonlu. Alt kattaki kiracılardan biri, bir yanılıp da balkona çıkmaya görsün... Alt kattakilerden birisi balkona çıkmıyordu, Müstesna Hanımefendi yukardan bir kova suyu boca ediyormuş aşağı... Gelgelelim, kadınlara su dükmüyormuş. İlle de erkek olacak, hele hele genç erkek olursa, yandı. Müstesna Hanımefendi, elinin altında bir kova su, gözü aşağı katlarda.

Kiracılar «yapmayın, etmeyin Hanımefendi!» diye yalvarmaya başlamışlar. Onlar yalvardıkça Müstesna Hanımefendi azıtmıya başlamış. Bu sefer de yukardan çöp tenekelerini boşaltıyormuş. İşi güçlü, dolu bulaşık tası, çöp tenekesi, çirkef suyu kovası yanı başında, sabahtan akşama kadar aşağı kat balkonlarını gözetlemek. Bir erkek balkona çıkacak olsa, çöp tenekesi başından aşağı geçiyor. Adam «Ne oluyor?» diye bağıracak, bakmak için ağzı açık başını yukarı kaldırdı mı, bu sefer bulaşık suları başından aşağı geçiyor.

Arkadan bir kahkaha savurup, — Kız koş, cabuk bulaşık suyu yetiştir! diye hizmetçisine bağırmış.

— Hanımefendi, neden böyle yapıyorsunuz? diye soran olursa, — Aa, ayol pis bir su değil ki... Vallahi bulaşıkların durulama suyu... dermiş.

Yani insanın kanını iliğini kurutup deli edecek.

Anlattıklarından canınız sıkılmıyor ya... Ne de olsa akrabamız... Maamafih ben hakikatları aynen naklediyorum, siz çok ısrar ettiniz de ondan...

Sonra efendim... Kadında para çok, kendisine bir koca daha buluyor. Birkaç gün sessizlikten sonra kadın yine azıtmaya, üst kattan aşağı kat balkonlarına çıkan erkeklerin başına pis sular, çöpler dökmeye başlıyor. Demek ki kocası unduğu gibi çıkmamış.

Bir böyle, iki böyle, beş böyle en sonunda kiracılardan birinin canı burnuna gelmiş, adamcağız sabah sabah pijamasıyla, tavan süpürgesinin sopasını kaptığı gibi, basamakları ikişer üçer atlayarak üst kata fırlamış, yer misin, yemez misin? Ver etmiş sopayı, basmış köteği... Ama kime? Müstesna Hanımefendiye değil, kocasına... Kiracı herif Müstesna Hanımefendi'nin kocasını yere yatırmış, çalarmış sopayı... Vurdukça da bağırmış: «Ülan namussuz, karını zaptetsenel!»

Kocasını dayak yerken Müstesna Hanımefendi «Ayol kocamın kabahati yok... Bulaşık suyunu ben döktüm. Erkekse beni dövsene!» diye adamı kışkırtıp

duruyormuş ama, kiracı «Hanımefendi rica ederim, benim kadınlara saygım vardır!» diyor-muş.

Müstesna Hanımefendi'nin kocasının kiracılardan yediği dayak bir-iki-beş değil. Canına yetmiş artık...

Adamın dayaktan pestili çıkınca, artık milyonları gözü görmemiş, Müstesna Hanımefendi'yi boşamış. Ama huylu huyundan geçer mi? Müstesna Hanım, yine çirkef sularını alt kat balkonlarındaki heriflerin başından aşağı dökmeye devam etmiş. Bakmışlar başa çıkılacak gibi değil, kiracılardan birinin eline, ayağına tetik delikanlı oğlu, bir gün kadını ayağının altına alır. Onun da canına minnet, istediği dayak.

Dayaktan sonra kadının bir-iki gün sinirleri yatışıyor, edepsizlik etmiyor. Ama sonra başlıyor çirkef atmaya... Ondan sonra kiracılar işi nöbete bindirmişler, Müstesna Hanımefendi'yi posta posta dövmeye başlamışlar. Sabahleyin birinci kat dövecekse, öğleyin dayak atma sırası ikinci kattakilerde, ikindide üçüncü, akşama dördüncü, gece beşinci kat kiracılarına nöbet geliyor. Kadın, dayak yedikçe açılıyormuş. Bu da bir hastalık... Bu sefer tutturmuş, «kocasız bir kadının yabancı erkeklerden dayak yemesi ayp oluyor, evleneceğim...» demeye.

Öyle milyoner kadına koca mı yok? «Eli yüzü düzgün, elfâzı lâtif» kendine uygun bir herifle evlenmiş. Yahu sen işe bak kardeşim, bu kadar ters tesadüf olur. Bu herifin de bütün zevki, kadından dayak yemek değil miymiş? Yalnız Müstesna Hanım dayaktan sonra keyflerini güler, kocası dayanın ardından hüngür hüngür ağlamış. «Ülan, hem dayaya kaşınırsın, hem de âfiyetle dayayı yedikten sonra neye oturur, ağlarsın?» diye sorunlara «Ağlamayınca dayak yediğimi nereden anlıyayım, dayanın tadı öyle çıkıyor» dermiş. Kardeşim, bunlar ruh hastalığı, kitapta yeri var.

Evliliklerinin ilk günleri çok zor geçmiş. İlk zamanlar, birbirleriyle kedi-köpek gibi dalaşmışlar. Herif bekliyor, karısı onu dövecek; kadın bekliyor ki, kocası onu dövecek... İkisi de birbirinden dayak yemek için hiç yoktan hır çıkarır dururlarmış. En sonunda erkek, bakmış ki Müstesna Hanımefendi'nin insafa gelip de Allah rızası için kendisini döveceği yok, o da kiracıları bel bağlamış. Kiraları herif toplamaya başlamış. Maksudı kira toplamak değil, kiracıyla bir hır çıkarıp dayak yemek. Daha ay başına üç-dört gün kala, «kira!» diye kapılara dayanmış. Kiracılar «Aydın biri değil daha...» derlerse, herif göz göre takvimi bile yalancı çık-

rır, «Hayır, ayın biri» diye iddia edermiş. Böylesini dövmesin de ne yaparsın? Aydın biriydi, beşiydi, derken sonunda herif bir temiz sopa yer, rahata kavuşmuş. Dayak yedikten sonra «Hay Allah sizden razı olsun. Elleriniz dert yüzü görmesin...» diye keyfinden ağlar, kirayı da almadan gidermiş. Kira yüzünden hır çıkaramazsa, bu sefer başka bir sebep bulmuş. Vay, divarları çizmişsiniz, vay siz birinci katta hızlı yürüdünüz de, biz altıncı katta rahatsız olduk... Vay, kiracı dediğin haddini bilmeli de, o kadar yüksek öksürüp, geceleri ev sahibinin uykusunu kaçırmamalı, filân... Herifin meramı, ille dayak yemek.

Bu herif bir gün, katlardan birine yine kira için girmiş. Evdekiler de hep işte güçte. Bir çocukla, kötürüm bir dededen başka evde kimse yok. Herif, ihtiyar kötürüme «Çok tepiniyorsunuz!» diye çıkmış. İhtiyar, aldırmamış, «Ben yürüyemem ki, tepineyim...» demiş. «Biz alt kattayız, yukarıya gürültünüz gelmez ki...» demiş. Ne demişse dinletememiş. Sonunda kötürüm ihtiyarın bile sabrı tükenmiş, zavallı hırsından kötürüm olduğunu da unutup, herifin üstüne yürümüş. Torunuyla birlikte, bunu bir iyi benzetmiş. Ne dersin, o hırsla kötürümün ayakları bile açılmış...

Kiracılar, bunlara kira vermez olmuşlar. Onların da isteği kira değil, dayak... Gelgelelim, kiracılar dayak atmaktan usanmışlar. Üste para alsalar, dayanılır gibi değil. Dayak atmaktan kiracıların elleri, kolları hamlamış. Hâlâ da karı-koca «Aman bize altı katlı apartman yetmiyor. Şunun üstüne iki kat daha çık-sak da, iki öğün fazla dayak yesek» der dururlarmış. Bir dedikoduya göre, sözde iyiliksever bir adam çıkmış da, herifi döve döve öldürmüş. Kalb sektesinden ölmüş ama bunun da aslı dayak... İşte, dördüncü kocasının ölümünden beri, bu Müstesna Hanımefendi boşta zavallı... Kadın gidip gidip şurda burda kendisine zorla, kimi zaman da para vererek dayak attırıyormuş. Masaj gibi bir şey bu, ruh masajı... Ara sıra, kadının huyunu iyice bilmeyenler, parasını yeriz diye birkaç zaman onunla birlikte yaşıyorlarmış ama, sonunda dayak atmaktan dermanları kesilince, canlarını zor kur-tarıyorlarmış. (Devamı var)

Yazısız

AŞÇI KADIN!

Yıbir aşçı kadın bulmak bu zamanda bir mucize sayılır. Sinyora Rimmel'in dünyanın en mesut kadını olduğunu söylersek hiç de şaşmayın. Nasıl olmasın ki, tam istediği gibi bir aşçı bulmuş ve hemen işe başlatmıştı.

Kadının elindeki bonservisler mükemmeldi. Daha önce çalıştığı Sinyora Rebemolle onun için: «Aşçılığı ince bir sanat haline getiren kadın» diye yazmış, Sinyora Drossi de terbiye ve dürlürlüğünü öven kocaman bir kâğıt vermiş, Sinyora Polverini ise temizliğinden ve hamaratlığundan çok memnun kaldığını belirtmişti.

Sinyora Rimmel, tanımadığı bu kadınların imzaladıkları bonservisleri okuduktan sonra:

— Çok güzel, dedi.. Yarın ilk işin terası temizlemek olsun..

Aşçı kadın, başını eğdi:

— Peki bayan..

— Beyin kahvaltısı tam saat yediye çeyrek geçe hazır olacak.. Ne bir dakika ileri, ne bir dakika geri...

— Başüstüne sinyora!..

— Şunu söyleyim ki, sana ayda ancak onbin lîre verebiliriz..

Sinyora Rimmel, bunu söylerken aşçı kadının buna itiraz edeceğini bekliyordu.

— Aman hanımcığım bu kadarı fazla, bana sekiz bin lîre yeter, sonra benden memnun kalırsanız...

Deyince Sinyora Rimmel'in ağzı açık kaldı. Hayretini gizlemeye çalışarak:

— O halde anlaştık. Dedi.

— Anlaştık.. Şimdi sayın bayan müsaade ederlerse apartmanımızın teşkilâtına bir göz atayım..

— Lüzumu yok ama, haydi dediğin olsun!

Sinyora Rimmel'in endişesi fazla sürmemişti. Aşçı kadın, yemek salonuna hayran kalmış, terası beğenmişti. Geniş, havadar ve aydınlık olan mutbağa da herhalde bir kusur bulamayacaktı.

Fakat aşçı kadının birdenbire yüzü buruştu. Bunu farkedene Sinyora Rimmel korka korka sordu:

— Hoşuna gitmeyen bir şey mi var canım?

— Sayın bayan müsaade ederseniz size samimi bir itirafta bulunayım: Ben evhamlı bir kadıyım, kötü inançlara zaafıma vardır, meselâ şu ocağın gri renge boyanmış olması hoşuma gitmedi. Bu rengin uğursuzluk getirdiğini söylerler, bu kaba tabirimi hoş görün, biliyorum bu gibi hurafeler tarihe karıştı. Fakat ne yapayım, çocukluğumdan beri öyleyim.. Emin olun ki sizi çok sevdim, size canağn hizmet edeceğim, kibar, ince bir bayansınız...

— Peki, istediklerini yapacağım, hangi renge boyanmasını istiyorsan söyle, hemen yaptırırım..

— Hanımcığım, bence en uygun renk beyazdır. İnsanın içini açar, hem de temizlik sembolüdür.

— Peki, öyle ise bütün mutbağı beyaza boyarız. Hem bugünden tezi yok, şöyle tanıdığın usta, gündelikçi bir badanacı var mı?.. Hemen yarın gelsin işe başlasın..

Aşçı kadın biraz düşündükten sonra:

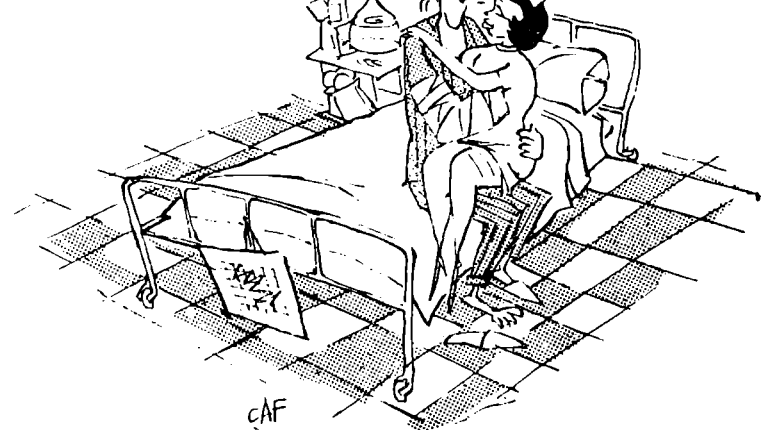
— Var hanımcığım, dedi. Bu

Singer makinası işçileri grev yaptılar. — Gazeteler —

— Anne, haydi sen de grev yap ta sinemaya gidelim!

Akıl hastaları meşguliyetle tedavi edilecek.
— Gazeteler —

— Ama siz akıl hastası değilsiniz ki..
— Sizi gördükten sonra oldum!..

işin erbabı, namuslu bir badanacı tanıyorum, arzu ederseniz bu akşam söyleyim, yarın gelsin..

— Olur..

— O halde Sinyora, yarın sabah badanacıyı alır gelirim..

Ertesi gün, aşçı kadından yarım saat sonra badanacı, takımlarıyla çıkageldi. Yirmi bin lîre istedi. Pek pahalı sayılmazdı. Fakat aşçı kadın araya girdi ve oniki bin lîre te indirtti.

Aşçı kadın iki günden beri meydana yoktu. Doktor Rimmel, suratından düşen binbir parça olan karısına döndü:

— Kendisine verilen aylığı çok görüp daha az para isteyen bir kadının mutlaka aklından zoru vardır. Git, muhakkak onu şimdi tımarhanede bulursun!.

Fakat aşçı kadın deli değildi, o sadece badanacının karısı idi!

Tito Lori'den çeviren:

Selâmi Yurdatap

Yol parası!

Mağazanın yeni tezgâhtarı mal sahibinin bir an dalgınlığından faydalanarak açık olan kasaya elini uzattı. Bunun farkına varan mal sahibi hemen tezgâhtarın bileğini yakaladı:

— Hey delikanlı ne yapıyorsun?

Tezgâhtar boynunu büktti: — Eve gitmek için param yoktu da..

Mağaza sahibi, tezgâhtarın avucundaki paraya hayretle baktı:

— Yol parası mı?.. Evin Londra'da mı senin?!

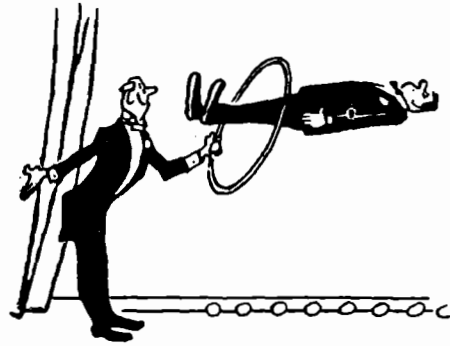
Mantık!

Yeni çıkan bir romandan: «... Genç kadın, o gece bir türlü uyuyamıyordu. Gözlerini kapayıp uyumak istediği zaman kara bir hayaletin bütün pencereyi kapladığını görüyordu!..»

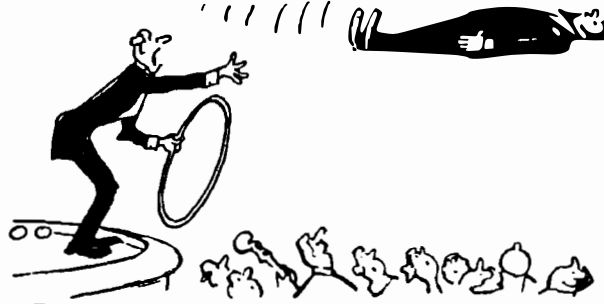
Dünya KARI KATÜR LERİ

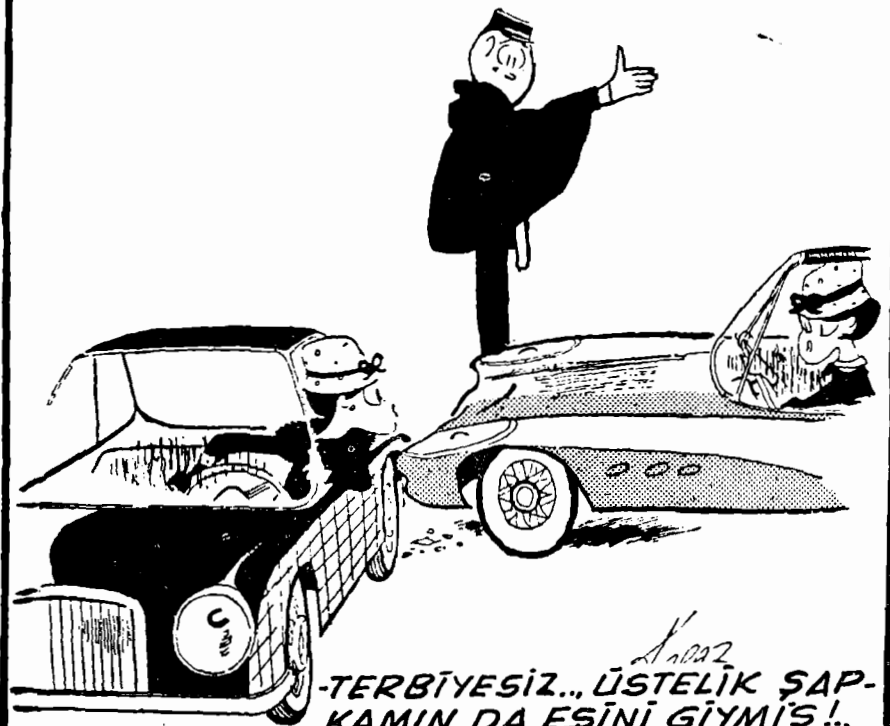
-GÜZEL, CAZİP BİR RESMİMİ ÇEKİNİZ... GAZETEYE
EVLENME İLÂNI VERECEĞİM!..

Y A Z I S I Z ...

Y A Z I S I Z ...

-TERBİYESİZ... ÜSTELİK ŞAP-
KAMIN DA EŞİNİ GİYMİŞ!..

En güzel Türkçenin en güzel şiirleri:

Gönülden Seşler

Orhan Seyfi Orhon

Bütün kitapçılarda arayınız.

En iyi kâğıt, karton kapak, beş renkli kuşe
gömlek, iplik dikiş. Fıatı 750 kuruş

AKBABA YAYINEVİ, Divanyolu, Klodfarer
caddesi, No: 8-10

Ferhan BOZKURT, Ankara caddesi Kebeci han,
İSTANBUL.

(AK-76)

FİLMLERİ

ve
FOTOĞRAF
KÂĞITLARI

İHRACATÇISI

BUDAPEST 4. B. P. 51. HONGRIE

TÜRKİYE MOMEŞİLİ

TÜRKFARMA Şti

Aşirefendi C. İmar Han 18-25

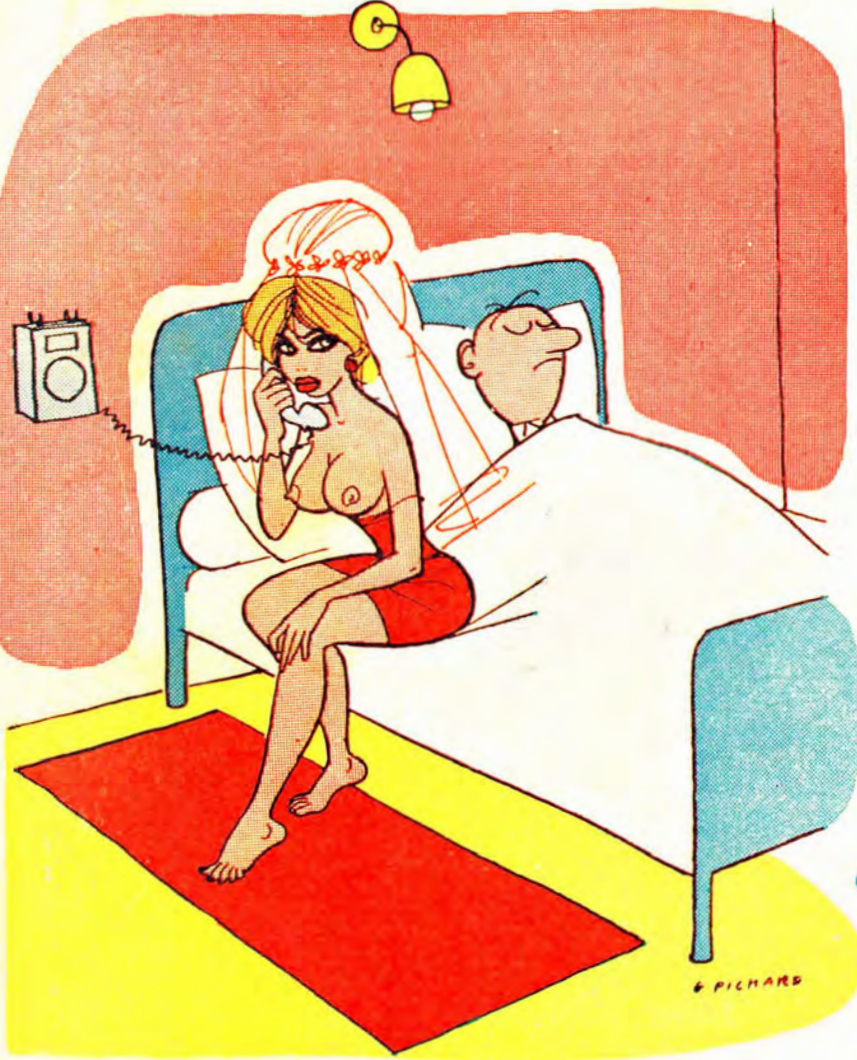
İstanbul Telefon : 27 38 87

(Basın: 4914-77)

34/3

Akhaha

-UYKU İLÂCI YOK MU? ÖYLEYSE ŞU UZUN BOYLU GENÇ GARSONU VOLLAYIN!.

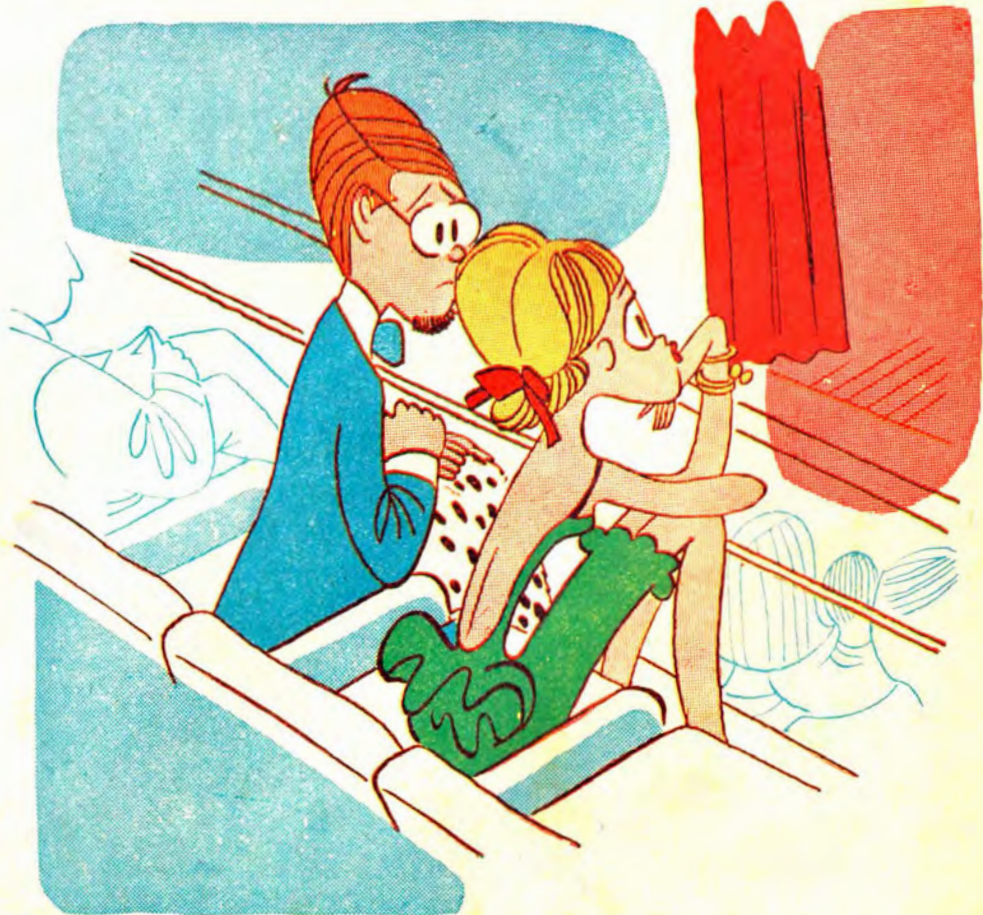

-HENÜZ PLAJDA KİMSE YOKKEN BİR BOĞULAYIM DEDİM!

-GECE YARISI NERDEN GELİYORSUN BU KILIKTA?.

-BIRAK ALLAH AŞKINA... ANLATIP TA UYKUMU KAÇIRMAYIM!..

-EN ARKA SIRADA OTURACAĞIMIZI BİLSEYDİM HİÇ BU SIRTİ AÇIK ELBİSEMİ GİYER MİYDİM?..